

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести разширен състав)

5 юли 2023 година *

„Институционално право — Член на Парламента — Привилегии и имунитети — Решение за снемане на парламентарния имунитет — Член 9 от Протокол № 7 за привилегиите и имунитетите на Съюза — Компетентност на органа, подал искането за снемане на имунитета — Правна сигурност — Явна грешка в преценката — Обхват на контрола от страна на Парламента — Процедура за разглеждане на искането за снемане на имунитета — Право на защита — Безпристрастност“

По дело T-272/21,

Carles Puigdemont i Casamajó, с местожителство във Ватерло (Белгия),

Antoni Comín i Oliveres, с местожителство във Ватерло,

Clara Ponsatí i Obiols, с местожителство във Ватерло,

представявани от P. Bekaert, J. Costa i Rosselló, G. Boye и S. Bekaert, avocats,

жалбоподатели,

срещу

Европейски парламент, представляван от N. Lorenz, N. Görlitz и J.-C. Puffer, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Кралство Испания, представлявано от A. Gavela Llopis и J. Ruiz Sánchez, в качеството на представители,

встъпила страна,

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав),

състоящ се по време на разискванията от: A. Marcoulli (докладчик), председател, S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz и R. Norkus, съдии,

* Език на производството: английски.

секретар: M. Zwozdziak-Carbonne, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид определение от 30 юли 2021 г., Puigdemont i Casamajó и др./Парламент (T-272/21 R, непубликувано, EU:T:2021:497),

предвид определение от 26 ноември 2021 г., Puigdemont i Casamajó и др./Парламент (T-272/21 R II, непубликувано, EU:T:2021:834),

предвид определение от 24 май 2022 г., Puigdemont i Casamajó и др./Парламент и Испания (C-629/21 P(R), EU:C:2022:413),

предвид изложеното в съдебното заседание от 25 ноември 2022 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателите, г-н Carles Puigdemont i Casamajó, г-н Antoni Comín i Oliveres и г-жа Clara Ponsatí i Obiols, искат да бъдат отменени решения P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 и P9_TA(2021)0061 на Европейския парламент от 9 март 2021 г. по искането за снемане на техния имунитет (наричани по-нататък „обжалваните решения“).

Обстоятелствата по спора

- 2 Първият жалбоподател е президент на Generalitat de Catalunya (Генералитет на Каталуня, Испания), а вторият и третият жалбоподател са членове на Gobierno autonómico de Catalunya (автономно правителство на Каталуня, Испания) към момента на приемането на Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (Закон 19/2017 на Парламента на Каталуня за референдума за самоопределяне) от 6 септември 2017 г. (DOGC, бр. 7449A от 6 септември 2017 г., стр. 1) и на Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (Закон 20/2017 на Парламента на Каталуня за юридически преход и учредяване на Републиката) от 8 септември 2017 г. (DOGC, бр. 7451A от 8 септември 2017 г., стр. 1), както и на провеждането на референдума за самоопределяне от 1 октомври 2017 г., предвиден с първия от тези два закона, чиито разпоредби междувременно спират да се прилагат по силата на решение на Tribunal Constitucional (Конституционен съд, Испания).
- 3 След приемането на посочените закони и провеждането на този референдум Ministerio fiscal (Прокуратура на Испания), Abogado del Estado (Държавна правна служба, Испания) и политическата партия VOX образуват наказателно производство срещу няколко лица, сред които и жалбоподателите, като приемат, че те са извършили деяния, които според засегнатите лица по-специално осъществяват състава на престъпленията „бунт против установения конституционен ред“, „бунт против дейността на държавата“ и „присвояване на обществени средства“ (наричано по-нататък „разглежданото наказателно производство“).

- 4 На 21 март 2018 г. Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) постановява определение, с което обвинява жалбоподателите в извършването на престъпленията „бунт против установения конституционен ред“ и „присвояване на обществени средства“. С определение от 9 юли 2018 г. Tribunal Supremo (Върховен съд) постановява, че те са отказали да се явят поради бягството им от Кралство Испания, и спира образуваното срещу тях наказателно производство, докато бъдат намерени.
- 5 Впоследствие жалбоподателите се явяват като кандидати на изборите за членове на Парламента, проведени в Испания на 26 май 2019 г.
- 6 На 13 юни 2019 г. Junta Electoral Central (Централна избирателна комисия, Испания) приема решението за обявяване на кандидатите, избрани за Парламента на изборите от 26 май 2019 г., сред които са първият и вторият жалбоподател.
- 7 На 17 юни 2019 г. Централната избирателна комисия уведомява Парламента за списъка с избраните в Испания кандидати, в който не са посочени имената на първия и втория жалбоподател.
- 8 На 20 юни 2019 г. Централната избирателна комисия изпраща на Парламента решение, в което констатира, че първият и вторият жалбоподател не са положили клетвата за спазване на испанската конституция, изисквана съгласно член 224, параграф 2 от Ley orgánica 5/1985, de régimen electoral general (Устройствен закон 5/1985 за общия изборен режим) от 19 юни 1985 г. (BOE, бр. 147 от 20 юни 1985 г., стр. 19110), и в съответствие с този член обявява за свободни местата, които трябва да заемат в Парламента, както и спирането на всички евентуални прерогативи, свързани със задълженията им, докато клетвата не бъде положена.
- 9 На 27 юни 2019 г. действащият тогава председател на Парламента уведомява първия и втория жалбоподател, че не е в състояние да ги третира като бъдещи членове на Парламента.
- 10 На 14 октомври 2019 г. съдия-следователят от наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) издава национална заповед за задържане, европейска заповед за арест и международна заповед за арест срещу първия жалбоподател, за да може той да бъде съден в рамките на разглежданото наказателно производство. На 4 ноември 2019 г. същият съдия издава подобни заповеди за задържане срещу втория и третия жалбоподател.
- 11 На 13 януари 2020 г. председателят на Tribunal Supremo (Върховен съд) известява Парламента за искането от 10 януари 2020 г., изпратено от името на председателя на наказателното отделение на този съд, произтичащо от определение от същия ден на съдия-следователя от това отделение, с предмет снемане на парламентарния имунитет на първия и втория жалбоподател.
- 12 В пленарното заседание от 13 януари 2020 г. Парламентът констатира, след решение от 19 декември 2019 г., Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), че първият и вторият жалбоподател са избрани за членове на Парламента, считано от 2 юли 2019 г.

- 13 На 16 януари 2020 г. заместник-председателят на Парламента съобщава в пленарно заседание за исканията за снемане на имунитета на първия и втория жалбоподател и ги разпределя за разглеждане от компетентната комисия, а именно Комисията по правни въпроси на Парламента.
- 14 На 10 февруари 2020 г., след оттеглянето на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз на 31 януари 2020 г., Парламентът констатира избора на третия жалбоподател за депутат, считано от 1 февруари 2020 г.
- 15 Същия ден председателят на Tribunal Supremo (Върховен съд) известява Парламента за искането от 4 февруари 2020 г., изпратено от името на председателя на наказателното отделение на този съд, произтичащо от определение от същия ден на съдия-следователя от това отделение, с предмет снемане на имунитета на третия жалбоподател.
- 16 На 13 февруари 2020 г. заместник-председателят на Парламента съобщава в пленарно заседание за искането за снемане на имунитета на третия жалбоподател и го разпределя за разглеждане от Комисията по правни въпроси.
- 17 Жалбоподателите представят становища на Парламента. Те са изслушани също от Комисията по правни въпроси на 14 януари 2021 г.
- 18 На 23 февруари 2021 г. Комисията по правни въпроси приема доклади А 9-0020/2021, А 9-0021/2021 и А 9-0022/2021 относно исканията за снемане на имунитета на жалбоподателите.
- 19 С обжалваните решения Парламентът уважава исканията, посочени в точки 11 и 15 по-горе.

Искания на страните

- 20 Жалбоподателите искат от Общия съд:
 - да отмени обжалваните решения,
 - да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.
- 21 Парламентът, подкрепян от Кралство Испания, иска от Общия съд:
 - да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

- 22 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват осем основания.
- 23 По същество първото основание е изведено от недостатъчни мотиви на обжалваните решения.

- 24 Второто основание е изведено от твърдяната липса на компетентност на националния орган, издал и изпратил на Парламента исканията за снемане на имунитета на жалбоподателите.
- 25 Третото основание почива по същество на твърдяно неспазване на принципа на безпристрастност.
- 26 Четвъртото основание по същество е изведено от нарушение на правото на изслушване.
- 27 Петото основание е изведено от нарушение на принципите на правна сигурност и на лоялно сътрудничество, на правото на ефективна съдебна защита и на правото на защита поради липсата на яснота на обжалваните решения.
- 28 Шестото основание е изведено от нарушение на член 343 ДФЕС, член 9 от Протокол № 7 за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз, приложен към Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС (наричан по-нататък „Протокол № 7“), и член 5, параграф 2 от Правилника за дейността на Парламента, приложим за деветия законодателен период (2019—2024 г.), в редакцията му преди изменението му с решението на Парламента от 17 януари 2023 г. (наричан по-нататък „Правилникът за дейността“), тъй като Парламентът нарушил границите на правомощието си да снесе имунитета на своите членове.
- 29 Седмото основание е изведено от нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране, доколкото Парламентът се е отклонил без основание от предходната си практика, или от наличието на грешки в преценката за *fumus persecutionis*.
- 30 Осмото основание е изведено от нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране, доколкото с обжалваните решения Парламентът за първи път допуснал предварителното задържане на членовете си.
- 31 Доколкото шестото основание съдържа по същество оплаквания относно твърдени грешки при прилагане на правото и фактически грешки, опорочаващи разглеждането от Парламента на *fumus persecutionis*, тези оплаквания ще бъдат разгледани заедно със седмото основание. От друга страна, Общият съд смята за уместно да разгледа след осмото основание четвъртото и след това на последно място третото основание.

По допустимостта на препратките към приложенията

- 32 Парламентът оспорва по-специално допустимостта на някои доводи на жалбоподателите, доколкото те се съдържали само в приложенията към писмените им изявления.
- 33 По силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим за Общия съд по силата на член 53, първа алинея от статута, и съгласно член 76, буква г) от Процедурния правилник на Общия съд исковата молба или жалбата трябва да съдържа по-специално исканията и кратко изложение на изложените основания. От установената съдебна практика следва, че това изложение трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по иска или жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни. Въпреки че съдържанието на исковата молба или жалбата може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към определени пасажки от приложени към нея доказателства,

общото препращане към други, макар и приложени към исковата молба или жалбата документи, не може да компенсира липсата на съществена част от правните доводи, които следва да бъдат посочени в самата искова молба или жалба (вж. решение от 11 септември 2014 г., MasterCard и др./Комисия, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, т. 40 и цитираната съдебна практика).

- 34 Освен това Общият съд не следва да търси и да установява в приложенията основанията и доводите, на които би могъл да приеме, че се основава искът или жалбата, тъй като приложенията имат чисто доказателствена и документална функция (вж. решение от 20 октомври 2021 г., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Комисия, T-191/16, непубликувано, EU:T:2021:707, т. 21 и цитираната съдебна практика). Чисто доказателствената и документална функция на приложенията означава, че доколкото те съдържат правни обстоятелства, на които почиват някои изложени в исковата молба или жалбата основания, тези обстоятелства трябва да бъдат включени в самия текст на исковата молба или жалбата или поне да бъдат в достатъчна степен идентифицирани в този документ (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 99). Следователно приложенията не могат да служат за подробно изясняване на накратко изложено в исковата молба или жалбата основание, като се изтъкват оплаквания или доводи, които не се съдържат в нея (вж. решение от 29 март 2012 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, T-336/07, EU:C:2012:172, т. 60 и цитираната съдебна практика).
- 35 Това тълкуване на член 21, първа алинея от Статута на Съда и на член 76, буква г) от Процедурния правилник важи и по отношение на условията за допустимост на репликата, която съгласно член 83 от същия правилник има за цел да допълни исковата молба или жалбата (вж. решение от 29 март 2012 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, T-336/07, EU:C:2012:172, т. 61 и цитираната съдебна практика).
- 36 В случая жалбоподателите многократно препращат в писмените си изявления към приложения към тях документи, които понякога са обемисти. Някои доказателства, към които се препраща обаче, по-специално не целят единствено обосноваване и допълване на конкретни точки от определени доводи, посочени в текста на писменото становище, към което са приложени, а разясняват самите доводи, които са неразбираеми без анализ на тези доказателства.
- 37 От това следва, че в приложение на припомнената в точки 33—35 по-горе съдебна практика представените от жалбоподателите приложения ще бъдат взети предвид само доколкото обосновават или допълват основания или доводи, изрично посочени в текста на писмените им изявления, и доколкото е възможно с точност да се определи кои са съдържащите се в тях обстоятелства, които обосновават или допълват посочените основания или доводи.

По същество

Правна уредба

– Правото на Съюза

38 Член 343 ДФЕС гласи, че „Съюзът се ползва на територията на държавите членки с привилегии и имунитети, необходими за изпълнението на неговите задачи, при условията, предвидени в Протокол [№ 7]“.

39 Глава III от Протокол № 7, отнасяща се до „членовете на Европейския парламент“, включва по-специално член 8, който гласи:

„Членовете на Европейския парламент не могат да бъдат подлагани под каквато и да било форма на претърсване, задържане или съдебно производство във връзка с изразените от тях мнения или подадените от тях гласове при изпълнението на задълженията им“.

40 В рамките на същата глава член 9 от Протокол № 7 гласи:

„По време на сесиите на Европейския парламент неговите членове притежават:

а) на територията на тяхната собствена държава — имунитетите, предоставяни на членовете на националните парламенти;

б) на територията на всяка друга държава членка — имунитет от всякаква форма на задържане или съдебно производство.

Имунитетът действа по подобен начин и по отношение на горепосочените членове по време на тяхното пътуване до и от мястото на заседанието на Европейския парламент.

Не може да има позоваване на имунитета, когато член на парламента бъде заловен на мястото на извършване на нарушението и имунитетът не е пречка за Европейския парламент да упражни правото си за отнемане на имунитета на някой от неговите членове“.

41 Глава VII от Протокол № 7, озаглавена „Общи разпоредби“, включва по-специално член 18, според който:

„Институциите на Съюза, за целите на прилагането на настоящия протокол, си сътрудничат с компетентните органи на съответните държави членки“.

42 Член 5 от Правилника за дейността, озаглавен „Привилегии и имунитети“, предвижда:

„1. Членовете на ЕП се ползват с привилегиите и имунитетите, установени в Протокол № 7 [...]“.

2. При упражняването на правомощията си във връзка с привилегиите и имунитетите Парламентът се стреми да запази неприкосновеността си на демократична законодателна асамблея и да осигури независимостта на своите членове при изпълнението на техните функции. Парламентарният имунитет не е лична привилегия на отделния член на ЕП, а представлява гаранция за независимостта на Парламента като цяло и на неговите членове.

[...]“.

- 43 Член 6 от Правилника за дейността, озаглавен „Снемане на имунитет“, предвижда:

„1. Всяко искане за снемане на имунитет се оценява в съответствие с членове 7, 8 и 9 от Протокол № 7 [...] и с принципите, посочени в член 5, параграф 2 от настоящия Правилник за дейността.

[...]“.

- 44 Член 9 от Правилника за дейността, озаглавен „Процедури, свързани с имунитета“, предвижда:

„1. Всяко искане за снемане на имунитет, отправено до председателя [на Парламента] от компетентен орган на държава членка, или искане за защита на привилегии и имунитети, отправено до председателя от действащ или бивш член на ЕП, се обявява на пленарно заседание и се отнася за разглеждане от компетентната комисия.

[...]

3. Комисията разглежда своевременно всички искания за снемане на имунитет или за защита на привилегии и имунитети, като същевременно отчита относителната им сложност.

4. Комисията прави предложение за мотивирано решение, с което препоръчва приемане или отхвърляне на искането за снемане на имунитет или за защита на имунитет и привилегии. Не се допускат изменения. Ако предложението бъде отхвърлено, за прието се счита решение в противоположен смисъл.

5. Комисията може да поиска от органа на съответната държава членка да ѝ предостави всяка информация или обяснение, които тя счита за необходими, за да прецени дали имунитетът следва да бъде снет или защитен.

6. На съответния член на ЕП се дава право да бъде изслушан и той може да представя всякакви документи или други писмени доказателства, за които счита, че имат отношение към случая.

[...]

7. Когато се иска снемане или защита на имунитет на няколко основания, всяко от тях може да бъде предмет на отделно решение. По изключение в доклада на комисията може да се предложи снемането или защитата на имунитета да се прилага само по отношение на наказателно преследване, като до постановяването на окончателна присъда съответният член на ЕП не може да бъде арестуван или задържан и срещу него не може да се налага никаква друга мярка, която би му попречила да изпълнява функциите, присъщи на парламентарния мандат.

8. Комисията може да изрази мотивирано становище относно компетентността на органа на съответната държава членка и допустимостта на искането, но при никакви обстоятелства не може да се произнася относно вината или невинността на члена на ЕП,

нито да се произнася по въпроса дали приписаните мнения или деяния на члена на ЕП дават основание за наказателно преследване, дори и ако при разглеждането на искането комисията подробно се е запознала с фактите по случая.

[...]

12. Парламентът разглежда само искания за снемане на имунитета на свой член, които са му били предадени от съдебните органи или постоянните представителства на държавите членки.

13. Комисията определя принципите за прилагане на настоящия член.

14. Всяко запитване относно обхвата на привилегиите и имунитетите на член на ЕП, отправено от компетентен орган на държава членка, се разглежда в съответствие с горепосочените разпоредби“.

– *Испанското право*

45 Член 71 от испанската конституция гласи:

„1. Депутатите и сенаторите се ползват с неприкосновеност за изказаните от тях мнения при изпълнение на техните функции.

2. По време на мандата си депутатите и сенаторите се ползват и с имунитет и могат да бъдат задържани единствено в случай че бъдат заловени при или непосредствено след извършване на престъплението. Срещу тях не може да бъде възбудено наказателно преследване без предварително разрешение от съответната камара.

3. Делата срещу депутати и сенатори се разглеждат от наказателното отделение на Tribunal Supremo [(Върховен съд)].

[...]“.

46 Членове 750—753 от Ley de Enjuiciamiento Criminal (Наказателно-процесуален кодекс) гласят следното:

„Член 750

Ако съдът има основание за предаване на съд на сенатор или депутат в Cortes [Сенат и Конгрес, Испания] за извършено престъпление, съответното лице не може да бъде предадено на съд по време на сесия на [Сената и Конгреса], докато не бъде получено съответното разрешение от камарата, на която това лице е член.

Член 751

Ако сенатор или депутат бъде заловен при или непосредствено след извършване на престъплението, той може да бъде задържан и предаден на съд, без разрешението по предходния член; съответната камара, на която е член, трябва да бъде уведомена за задържането или предаването на съд в рамките на двадесет и четири часа.

Съответната камера се уведомява и в случаите на висящо наказателно производство срещу лице, което в хода на съдебната фаза е избрано за сенатор или депутат.

Член 752

Ако сенатор или депутат бъде предаден на съд, когато парламентът не заседава, разглеждащият делото съд незабавно уведомява съответната камера.

Горното се прилага и когато сенаторът или депутатът е предаден на съд преди свикването [на Сената или на Конгреса].

Член 753

Във всички случаи, считано от датата на уведомяване на [Сената и Конгреса], независимо дали те заседават, съдебният секретар спира наказателното производство на етапа, на който същото се намира, до произнасянето от страна на съответната камера, както намери за уместно“.

- 47 Член 22, параграф 1 от Reglamento del Senado (Правилник за дейността на Сената) от 3 май 1994 г. (BOE № 114 от 13 май 1994 г., стр. 14 687) предвижда:

„По време на мандата си сенаторите се ползват с имунитет и могат да бъдат задържани или арестувани само при или непосредствено след извършване на престъплението. За задържането или ареста се съобщава незабавно на председателството на Сената.

Срещу сенаторите не може да бъде възбудено наказателно преследване без предварителното разрешение на Сената, след подадено искане за снемане на съответния имунитет. Такова разрешение е необходимо и когато дадено лице стане сенатор, ако срещу него е било възбудено наказателно производство“.

По първото основание, изведено от недостатъчни мотиви на обжалваните решения

- 48 Жалбоподателите твърдят, че обжалваните решения не са достатъчно мотивирани. Първо, Парламентът не дал отговор на становищата им както относно установените процесуални нередности, така и относно основателността на исканията за снемане на имунитет, нито се произнесъл по прилагането на разпоредбата на член 9, параграф 7 от Правилника за дейността. Второ, обжалваните решения по никакъв начин не се позовавали на Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), включително на член 52 от нея, въпреки представените от тях становища относно нарушаването ѝ. Трето, те не съдържаха мотиви във връзка с последиците от снемането на имунитета им за доброто функциониране на Парламента. Четвърто, Парламентът не мотивирал извода си относно липсата на *fumus persecutionis*.
- 49 Парламентът, поддържан от Кралство Испания, оспорва тези доводи.
- 50 Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 296 ДФЕС мотиви на актовете на институциите на Съюза трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния

случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения (вж. решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 16 и цитираната съдебна практика).

- 51 Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. решение от 11 юни 2020 г., Комисия/Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, т. 29 и цитираната съдебна практика). По-специално съответната институция не е длъжна да изрази позиция по всички доводи, приведени пред нея от заинтересованите лица, при положение че излага фактите и правните съображения, които са от съществено значение в контекста на решението ѝ (вж. решение от 30 юни 2022 г., Fagro/Комисия, C-149/21 P, непубликувано, EU:C:2022:517, т. 190; вж. също решение от 30 април 2014 г., Hagenmeyer и Hahn/Комисия, T-17/12, EU:T:2014:234, т. 173 и цитираната съдебна практика; решение от 28 ноември 2019 г., Mélin/Парламент, T-726/18, непубликувано, EU:T:2019:816, т. 25).
- 52 Задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за основателността на мотивите, който се отнася до законосъобразността на спорния акт по същество (вж. решение от 5 май 2022 г., Комисия/Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, т. 69 и цитираната съдебна практика).
- 53 Именно в светлината на тези съображения следва да се определи дали обжалваните решения са достатъчно мотивирани.
- 54 В случая обжалваните решения са до голяма степен сходни, с изключение на имената на съответните депутати, на датата на приемане на някои съдебни актове, а що се отнася до третия жалбоподател — на обстоятелствата, при които е избран в Парламента, и на факта, че в рамките на разглежданото наказателно производство е преследван само за престъплението „бунт против дейността на държавата“.
- 55 В тези решения по същество Парламентът посочва в точка А, че е сезиран с искания, отправени от председателя на наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) за снемане на имунитета на жалбоподателите, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, които искания са отправени в рамките на разглежданото наказателно производство. В точки F и G той отбелязва, че не е компетентен да се произнесе по релевантността на наказателното производство, нито да поставя под въпрос качествата на националните съдебни системи. Също така в точка H той посочва, че не е компетентен да преценява или да поставя под въпрос компетентността на националните съдебни органи, на които е възложено съответното наказателно производство. В точка I Парламентът отбелязва, че наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд), в приложение на испанското право, както е разтълкувано от националните юрисдикции и съобщено на Парламента от Кралство Испания, е органът, компетентен да поиска снемането на имунитета на член на Парламента.

- 56 Освен това в точка J Парламентът приема, че член 8 от Протокол № 7 не е приложим, тъй като разглежданите факти не са свързани с изразени мнения на депутатите или подадени от тях гласове при изпълнението на задълженията им.
- 57 След това Парламентът разглежда имунитета, предвиден в член 9, първа алинея от посочения протокол. В точки K—N той отбелязва, че според исканията за снемане на имунитет член 71 от испанската конституция не налага да се получи парламентарно разрешение, за да продължи наказателното преследване срещу лице, придобило качеството на депутат, след като наказателното преследване е било възбудено, и че следователно не е необходимо да се иска снемане на имунитета по силата на член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7. По-нататък Парламентът уточнява, че не е в правомощията му да тълкува националните правила относно имунитета на депутатите (точка N).
- 58 Накрая, в точки O—W Парламентът преценява, че следва да се снесе имунитетът, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7. В това отношение по същество той приема, че жалбоподателите са били предмет по-специално на европейски заповеди за арест, чиято законосъобразност е потвърдена от националните съдилища и чието изпълнение исканията за снемане на имунитет имат за цел да позволят (точка P). Парламентът приема, че обвинението срещу жалбоподателите явно не е свързано със задълженията им на депутати, а е свързано с предходните им функции в Каталуня (точка T), че това обвинение се отнася и до други лица, които нямат качеството на европейски депутат (точка U), и че не може да се твърди, че разглежданото наказателно производство е било образувано с цел да се навреди на политическата дейност на жалбоподателите като европейски депутати (*fumus persecutionis*), тъй като както деянията, за които се обвиняват, така и посоченото производство датират от период, в който придобиването на качеството член на Парламента от жалбоподателите е било все още хипотетично (точки V и W). В резултат на това Парламентът сменя имунитета на жалбоподателите, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7.
- 59 В началото следва да се отбележи, че според съдебната практика, изложена в точка 51 по-горе, мълчанието на обжалваните решения по писмените становища на жалбоподателите само по себе си не може да докаже, че Парламентът не е спазил изискването за мотивиране. В това отношение е важно да се подчертае, че нито броят, нито значението на представените от жалбоподателите доводи и документи могат да променят обхвата на задължението на Парламента за мотивиране (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2008 г., *Chronopost и La Poste/UFEX и др.*, C-341/06 P и C-342/06 P, EU:C:2008:375, т. 96).
- 60 По-нататък, на първо място, жалбоподателите твърдят, че обжалваните решения не отговарят на писмените им становища относно основателността на исканията за снемане на имунитет, при положение че тези становища са в пряко противоречие с мотивите на посочените решения.
- 61 В това отношение от обжалваните решения, които бяха припомнени по същество в точки 55—58 по-горе, става ясно, че точка I от тях съдържа мотивите, поради които Парламентът имплицитно е отхвърлил довода на жалбоподателите, изведен от недопустимостта на исканията за снемане на имунитет поради липсата на компетентност на *Tribunal Supremo* (Върховен съд) да ги изготви. В точки M и N Парламентът също имплицитно отговаря на довода, изведен от факта, че Парламентът не е разрешил

наказателното производство в Испания. Освен това точки F и G представляват имплицитен отговор на доводите на жалбоподателите, с които те оспорват целесъобразността на преследването с оглед на деянията, в които са обвинени. Освен това от анализа, съдържащ се в точки O—W от обжалваните решения, следва, че възраженията относно политическите преследвания, изключителния характер на разглежданите дела, хронологията на събитията, доброто функциониране на Парламента, и по-специално неговите неприкосновеност и независимост, относно непропорционалния характер на снемането на имунитета при обстоятелствата в конкретния случай и относно различните предходни прецеденти, изтъкнати от жалбоподателите, са отхвърлени, тъй като *fumus persecutionis*, тоест наличието на фактически обстоятелства, сочещи, че разглежданите съдебни производства са били образувани с намерението да се навреди на дейността на депутатите и следователно на Парламента, може да бъде изключен. В това отношение, противно на твърденията на жалбоподателите, причините, обосноваващи изключването на такъв *fumus*, следват достатъчно ясно от точки T—V от обжалваните решения.

- 62 От друга страна, действително обжалваните решения не се произнасят изрично по прилагането на член 9, параграф 7 от Правилника за дейността (вж. т. 44 по-горе), на който се позовават жалбоподателите и според който Комисията по правни въпроси може по изключение да предложи снемането на имунитета да се прилага само по отношение на наказателното преследване, като до постановяването на окончателна присъда съответният депутат не може да бъде арестуван или задържан и срещу него не може да се налага никаква друга мярка, която би му попречила да изпълнява функциите, присъщи на парламентарния мандат. Тъй като обаче мотивите на даден акт трябва да се преценяват с оглед на техния контекст (вж. т. 51 по-горе), обстоятелството — че снемането на имунитета на жалбоподателите има за цел да продължи изпълнението на европейски заповеди за арест, издадени с цел възобновяване на воденото срещу тях наказателно производство, както е посочено по-специално в точки B и P от тези решения — позволява да се разберат причините, поради които Парламентът не е приложил този член, чийто текст освен това предвижда, че той се прилага по изключение.
- 63 На второ място, жалбоподателите поддържат, че обжалваните решения не отговарят на писмените им становища, по-специално от 16, 23 и 24 ноември 2020 г., относно твърдени процедурни нередности, по-специално определянето само на един докладчик в Комисията по правни въпроси, който да разгледа трите искания за снемане на имунитет, и липсата на безпристрастност на докладчика и на председателя на тази комисия.
- 64 В началото следва да се констатира, че вътрешните правила на Парламента и на Комисията по правни въпроси относно разглеждането на исканията за снемане на имунитет не предвиждат никаква процедура, с която да се оспори определянето от тази комисия на докладчик, на който се възлага дадено дело за имунитет или председателството на заседанието, в хода на което това дело се разглежда от действащия председател.
- 65 В случая обжалваните решения не съдържат никакъв изричен отговор, нито позоваване на твърденията на жалбоподателите относно твърдените процесуални нередности, посочени в точка 63 по-горе. Като запазва обаче един-единствен докладчик за разглеждането на трите искания за снемане на имунитет, както и испанския председател на Комисията по правни въпроси, последната по необходимост приема, че твърдените от жалбоподателите процесуални нередности не са основателни. Обстоятелството, че Парламентът не е посочил мотивите за подобен извод, обаче не засяга яснотата на съображенията, накарали

Парламента да снесе имунитета на жалбоподателите, нито възпрепятства контрола за законосъобразност, упражняван от Общия съд върху тези твърдени нередности, които ще бъдат разгледани в рамките на третото основание.

- 66 Освен това, ако жалбоподателите смятат да поддържат, че липсата на отговор от страна на Парламента на исканията им за превеждане на документите, които са представили с цел да бъдат предоставени на членовете на Комисията по правни въпроси, засяга мотивите на обжалваните решения, такъв довод трябва да се отхвърли. Всъщност вътрешните правила на Парламента и на Комисията по правни въпроси не предвиждат възможност засегнатият депутат или неговият представител да поиска превод на документ, представен при разглеждането на искането за снемане на имунитет. От друга страна, наличието на искане за превод не спада към фактите и правните съображения, които са от съществено значение в контекста на решението, по които Парламентът би бил длъжен да заеме изрична позиция в това решение.
- 67 На трето място, обстоятелството, че в обжалваните решения изобщо не се прави позоваване на Хартата, и по-специално на член 52 от нея, въпреки представените в това отношение от жалбоподателите доводи, не може да обоснове недостатъчни мотиви. Всъщност, от една страна, Парламентът не е бил длъжен да отговори на всички доводи на жалбоподателите (вж. т. 51 по-горе). От друга страна, въпросът дали обжалваните решения спазват разпоредбите на Хартата спада към преценката на основателността им и ще бъде разгледан в рамките на основанията по същество, изложени от жалбоподателите.
- 68 Ето защо следва да се приеме, че обжалваните решения дават възможност на жалбоподателите да се запознаят с причините, поради които имунитетът им е бил снет, а на компетентния съд — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол.
- 69 Поради това първото основание трябва да бъде отхвърлено по същество.

По второто основание, изведено от липсата на компетентност на националния орган, издал и изпратил на Парламента исканията за снемане на имунитета на жалбоподателите

- 70 Жалбоподателите поддържат, че Парламентът не е изпълнил задължението си да провери компетентен ли е националният орган, отправил исканията за снемане на имунитет.
- 71 В това отношение жалбоподателите поддържат, че Tribunal Supremo (Върховен съд) не е органът, компетентен да издава исканията за снемане на имунитета им. Те обясняват, че тази юрисдикция приела, че макар нито един текст да не ѝ предоставя изрично такава компетентност по отношение на европейски депутат, избран за Кралство Испания, тя се основавала на прилагането по аналогия по силата на член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7, на националното право, а именно на член 71, параграф 3 от испанската конституция, който ѝ предоставя компетентност да разследва, преценява и отправя искане за снемане на имунитет по отношение на испанските депутати. Тази юрисдикция приела също, че подобно прилагане по аналогия е изключено по отношение на избраните за друга държава членка европейски депутати и че за последните териториално компетентният испански съд трябва да поиска снемане на имунитета им. Според жалбоподателите това тълкуване на Tribunal Supremo (Върховен съд) е неправилно и нарушава членове 20, 21 и 47 от Хартата. Липсата на компетентност на Tribunal Supremo (Върховен съд) вече била призната от Cour d'appel de Bruxelles (Апелативен съд Брюксел, Белгия) и от работната

група по произволното задържане, създадена от Общото събрание на Организацията на обединените нации. В репликата си жалбоподателите добавят, че тълкуването на Tribunal Supremo (Върховен съд) било още по-учудващо, тъй като се основава на член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7, позоваването на който от тях тази юрисдикция им отказва. Те припомнят, че Tribunal Supremo (Върховен съд) системно отказва да отпрати преюдициален въпрос в този смисъл до Съда.

- 72 Жалбоподателите поддържат, че Парламентът не е обвързан от това тълкуване на Tribunal Supremo (Върховен съд), чието основание той трябва да разгледа. Според тях, дори да се приеме за установено обстоятелството, че Парламентът бил разгледал компетентността на националните органи с оглед на уведомленията на Кралство Испания от 11 юни 2014 г. и 30 септември 2020 г., които дори не са споменати в обжалваните решения, то не можело да се приравни на контрол предвид спекулативния и чисто насочващ характер на тези уведомления.
- 73 Според жалбоподателите, като не е извършил такъв контрол, Парламентът е нарушил член 9, параграф 1 от Правилника за дейността във връзка с член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7, както и членове 20, 21 и 47 от Хартата, тълкувани в светлината на принципите на равно третиране и на ефективност на правото на Съюза.
- 74 Освен това жалбоподателите отбелязват, че член 756 от Наказателно-процесуалния кодекс предвижда, че искането за снемане на имунитет се отправя посредством Министерството на правосъдието, което не е направено.
- 75 Парламентът и Кралство Испания оспорват тези доводи.
- 76 На първо място, що се отнася до органа, компетентен да изпрати на Парламента искане за снемане на имунитет, жалбоподателите твърдят, както бе потвърдено в съдебното заседание, че исканията за снемане на имунитет са били изпратени от некомпетентен орган. Те уточняват, че съгласно член 756 от Наказателно-процесуалния кодекс такива искания е трябвало да бъдат отправени посредством Министерството на правосъдието.
- 77 В това отношение следва да се отбележи, че в рамките на правомощието си да определя вътрешната си организация, с което разполага в приложение на член 232 ДФЕС, Парламентът е решил, както е посочено в член 9, параграф 12 от Правилника за дейността, че исканията за снемане на имунитета на депутат трябва да му бъдат съобщени от съдебните органи или от постоянното представителство на държава членка, без да препраща към националното право. Тази разпоредба, чиято законосъобразност не се оспорва от жалбоподателите, е била спазена в случая, тъй като исканията за снемане на имунитет са били съобщени на Парламента от председателя на Tribunal Supremo (Върховен съд), както е припомнено в първото тире от преамбюла на обжалваните решения.
- 78 Поради това посоченото в точка 76 по-горе оплакване следва да се отхвърли.
- 79 На второ място, що се отнася до органа, компетентен да отпрати искане за снемане на имунитет, следва да се отбележи, че съгласно член 9, параграф 1 от Правилника за дейността председателят е длъжен да съобщи в пленарно заседание и да отнесе до компетентната комисия всяко искане за снемане на имунитета на депутат, отправено до него от компетентен орган на държава членка. Според член 9, параграф 8 от посочения правилник, когато компетентната комисия на Парламента разгледа искането, тя може да

изрази мотивирано становище относно компетентността на въпросния орган и допустимостта на искането. По силата на тези разпоредби Парламентът трябва да се увери в компетентността на органа, отправил исканията за снемане на имунитет.

- 80 При липсата на разпоредба в правото на Съюза, която да определя органа, компетентен да поиска снемане на имунитета на член на Парламента, в рамките на процесуалната си автономия всяка държава членка следва да го посочи. Следователно определянето на този орган се урежда изключително от националното право.
- 81 В това отношение Парламентът иска от всяка държава членка да определи органа, компетентен да поиска снемане на имунитета на член на Парламента. С уведомление от 11 юни 2014 г., изпратено до председателя на Парламента от постоянния представител на Кралство Испания към Европейския съюз, испанското правителство посочва, че при липсата на разпоредба в испанското право, която да посочва този орган, може да се приеме само за сведение, че става въпрос за същия орган, който е компетентен да поиска снемане на имунитета на испанските депутати и сенатори, а именно председателят на Tribunal Supremo (Върховен съд).
- 82 Във второ уведомление от 30 септември 2020 г. испанското правителство уточнява, че член 71 от испанската конституция (вж. т. 45 по-горе) и член 57 от Ley Orgánica 6/1985 del Poder Judicial (Устройствен закон 6/85 за съдебната власт) възлага наказателното производство срещу испанските депутати и сенатори на Tribunal Supremo (Върховен съд) и че в този контекст и с оглед на неотдавнашни прецеденти председателят на наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд), действащ посредством председателя на посочения съд, е определен като органа, компетентен да поиска снемане на имунитета на европейски депутат.
- 83 В случая в точка I от обжалваните решения Парламентът посочва, че в приложение на испанското право, както е тълкувано от националните юрисдикции и съобщено на Парламента от Кралство Испания, наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) е органът, компетентен да поиска снемане на имунитета на член на Парламента.
- 84 Жалбоподателите не оспорват факта, че уведомлението от 30 септември 2020 г. отразява състоянието на националната съдебна практика относно органа, компетентен да поиска снемане на имунитета на член на Парламента, избран за Кралство Испания. Решенията, на които се позовават жалбоподателите и в които Tribunal Supremo (Върховен съд) установява, че не е компетентен да поиска снемане на имунитета на член на Парламента, всъщност се отнасят до европейските депутати, които не са избрани за Кралство Испания. За разлика от това, жалбоподателите поддържат, че Парламентът не е изчерпал контрола, който е бил длъжен да осъществи в това отношение, като изтъкват, че с оглед на данните, които са представили на Комисията по правни въпроси, той е трябвало да провери дали тази национална съдебна практика е в съответствие с правото на Съюза, и по-специално с Хартата, още повече че тя се основава на тълкуване на член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7.
- 85 В това отношение следва да се припомни, че в съответствие с член 5, параграф 1 ДЕС и член 13, параграф 2 ДЕС Парламентът действа в рамките на правомощията, които са му предоставени с Договорите. Нито една разпоредба от правото на Съюза, и по-специално от Протокол № 7, обаче не предоставя компетентност на Парламента да преценява

съответства ли на правото на Съюза изборът, направен от държавите членки при определяне на органа, компетентен да отправи искане за снемане на имунитет, което определяне се урежда от националното право (вж. т. 80) Националните юрисдикции следва при необходимост да се произнесат по това съответствие, евентуално след като отправят преюдициално запитване до Съда.

- 86 По-нататък, решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), на което се позовават жалбоподателите, в случая е ирелевантно. Всъщност то се отнася до съдебния контрол върху актовете за започване, подготовка или за изготвяне на необвързващо предложение, приети от националните органи в рамките на административни процедури, водещи до приемането на акт на Съюза. Съдът е постановил, че само юрисдикциите на Съюза са компетентни да упражнят контрол за законосъобразност на окончателното решение, който включва проверка на евентуалните пороци, засягащи законосъобразността на посочените междинни актове, които биха били от естество да засегнат валидността на окончателното решение (решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, т. 43 и 44). Спорните искания за снемане на имунитет обаче са част от наказателно производство, провеждано на национално равнище, в което правомощието за окончателно вземане на решение принадлежи на компетентната национална юрисдикция. Следователно те не представляват подготвителен акт, акт за започване или необвързващо предложение, приет от националните органи в рамките на административни процедури, водещи до приемането на акт на Съюза по смисъла на посоченото решение, чиято редовност следва да се провери от Парламента и евентуално от Общия съд. Впрочем жалбоподателите са оспорили редовността на исканията за снемане на имунитета им пред испанските съдилища.
- 87 Също така решения от 17 май 1972 г., Meinhardt/Комисия (24/71, EU:C:1972:37), и от 5 май 2021 г., Falqui/Парламент (T-695/19, непубликувано, в процес на обжалване, EU:T:2021:242), на които се позовават жалбоподателите, в случая са ирелевантни. Всъщност тези дела се отнасят до положения, при които институция на Съюза прилага национално законодателство, към което препраща правото на Съюза. Не такъв е случаят на Парламента, когато, произнасяйки се по искане за снемане на имунитет, той проверява дали е бил сезиран от компетентен национален орган.
- 88 От това следва, че жалбоподателите нямат основание да поддържат, че Парламентът е бил длъжен да прецени съответства ли на правото на Съюза испанската съдебна практика относно органа, компетентен да поиска снемане на имунитета на европейски депутат, избран за Кралство Испания.
- 89 Следователно второто основание трябва да бъде отхвърлено по същество.

По петото основание, изведено от нарушение на принципите на правна сигурност и на лоялно сътрудничество, на правото на ефективна съдебна защита и на правото на защита поради липсата на яснота на обжалваните решения

- 90 Жалбоподателите поддържат, че принципът на правна сигурност е нарушен, тъй като обхватът на обжалваните решения не е ясен, като от това произтича нарушение на правото им на ефективна съдебна защита и на правото им на защита, както и нарушение на принципа на лоялно сътрудничество на Парламента по отношение на държавите членки.

91 По същество петото основание, доколкото се отнася до нарушението на принципа на правна сигурност, почива на две оплаквания. Първото оплакване е изведено от факта, че обжалваните решения не уточнявали дали обхватът им трябва или не трябва да се ограничи до висящите производства за изпълнение на европейски заповеди за арест, когато са изготвени исканията за снемане на имунитет, а именно производствата, водени в Белгия и Обединеното кралство. Второто оплакване е изведено от факта, че Парламентът за първи път снел единствено имунитета, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, без да уточни как това снемане на имунитета се свързва със запазването на имунитета, предвиден в член 9, втора алинея от този протокол.

92 Парламентът и Кралство Испания оспорват тези доводи.

93 В началото следва да се припомни, че принципът на правна сигурност, който е основен принцип на правото на Съюза, цели да гарантира предвидимостта на правните положения и отношения, регулирани от правото на Съюза. По-специално той изисква всеки акт, приет от институциите на Съюза, да бъде ясен и точен, за да се даде възможност на засегнатите лица да се запознаят точно с правата и задълженията, произтичащи от него, и да действат съобразно с тях (вж. решения от 10 април 2014 г., *Areva* и др./Комисия, C-247/11 Р и C-253/11 Р, EU:C:2014:257, т. 128 и цитираната съдебна практика, и от 7 март 2018 г., *Gollnisch*/Парламент, T-624/16, непубликувано, EU:T:2018:121, т. 129 и цитираната съдебна практика).

– По първото оплакване, изведено от липсата на яснота на обжалваните решения по отношение на процедурите, до които се отнася снемането на имунитета

94 Жалбоподателите твърдят, че обжалваните решения са неясни, тъй като не уточняват процедурите, до които се отнася снемането на имунитета. Според жалбоподателите, след като снемането на имунитета им е поискано, за да продължи висящото към този момент изпълнение на европейските заповеди за арест, обжалваните решения могат да разрешат единствено продължаването на това изпълнение в Белгия, що се отнася до първия и втория жалбоподател, и в Обединеното кралство, що се отнася до третата жалбоподателка, а не изпълнението на посочените заповеди във всяка друга държава членка. От това те правят извода, че след като органите на Обединеното кралство са се отказали от изпълнението на издадената срещу третия жалбоподател европейска заповед за арест, липсвало основание за произнасяне по жалбата, доколкото е подадена от последния.

95 В началото следва да се отбележи, че съгласно точка 1 от диспозитива им обжалваните решения снемат имунитета на жалбоподателите, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, а именно имунитета, предоставен на територията на всяка държава членка, различна от Кралство Испания, без да се извършва какъвто и да било подбор на тези държави.

96 По-нататък следва да се припомни, че обжалваните решения са приети в резултат на искания за снемане на имунитета на жалбоподателите, подадени с две определения от 10 януари 2020 г. (първи и втори жалбоподател) и от 4 февруари 2020 г. (трети жалбоподател) на съдия-следователя от наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд). В припомнянето на фактите в тези определения е възпроизведен по-специално откъс от определенията от 10 януари 2020 г. (първите двама жалбоподатели) и от 3 февруари 2020 г. (третия жалбоподател), с които съдия-следователят от наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) отхвърля жалбите срещу

определенията от 14 октомври и 4 ноември 2019 г., с които са издадени заповедите за задържане по отношение на жалбоподателите. В този откъс по-специално се посочва, че целта на исканията за снемане на имунитет е изпълнението на европейските заповеди за арест да може да „продължи“. Това указание е възпроизведено в точка Р от обжалваните решения. В мотивите на посочените по-горе определения от 10 януари и 4 февруари 2020 г. по-специално се посочва, че се иска снемане на имунитета на жалбоподателите, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, тъй като този имунитет е пречка издадените срещу жалбоподателите европейски заповеди за арест да могат да бъдат изпълнени. Посочено е също, че снемането на имунитета ще улесни наказателното преследване. В този контекст жалбоподателите нямат основание да поддържат, че исканията за снемане на имунитет са имали за цел единствено да позволят изпълнението на европейските заповеди за арест в Белгия и Обединеното кралство.

- 97 Следователно жалбоподателите нямат основание да твърдят, че обжалваните решения, разглеждани отделно или във връзка с исканията за снемане на имунитет, са неясни, що се отнася до процедурите, на основание на които е бил снет имунитетът. Ето защо първото оплакване трябва да се отхвърли.

– По второто оплакване, изведено от липсата на яснота на обжалваните решения относно естеството на мерките, които могат да бъдат приети при изпълнението на европейските заповеди за арест

- 98 Жалбоподателите твърдят, че обжалваните решения не са ясни, що се отнася до точните мерки, които могат да бъдат приети в рамките на процедурите по изпълнение на европейските заповеди за арест. Те поддържат, че тези решения не трябва да позволяват приемането на каквито и да било ограничения на тяхната свобода, тъй като, противно на твърдяното от Кралство Испания, те продължават да се ползват от имунитета, предвиден в член 9, втора алинея от Протокол № 7. Различните тълкувания по този въпрос на Парламента, Кралство Испания и на италианските съдебни органи по изпълнение потвърждавало тази липса на яснота. Жалбоподателите подчертават и новостта на обжалваните решения, с които Парламентът сменя имунитета, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, без да се произнася относно съдбата на имунитета, предвиден в член 9, втора алинея от този протокол, като по този начин създава пълна правна несигурност.
- 99 В началото следва да се отбележи, че признатите с Протокол № 7 привилегии и имунитети на Съюза имат функционален характер, тъй като целят да се избегне създаването на пречки пред функционирането и независимостта на Съюза, което по-специално означава, че тези привилегии и имунитети се предоставят изключително в интерес на Съюза (вж. в този смисъл определение от 29 март 2012 г., Gollnisch/Парламент, C-569/11 P(R), непубликувано, EU:C:2012:199, т. 29, и решение от 30 ноември 2021 г., LR Generalprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, т. 57 и цитираната съдебна практика). По-специално имунитетите имат за цел да осигурят на Парламента пълна и ефективна защита срещу пречките или рисковете от засягане на доброто му функциониране и независимостта му (вж. решение от 19 декември 2019 г., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, т. 82 и цитираната съдебна практика). Следователно при упражняване на правомощията, с които разполага, Парламентът трябва да гарантира ефективността на тези имунитети (решение от 19 март 2010 г., Gollnisch/Парламент, T-42/06, EU:T:2010:102, т. 107). За тази цел в съответствие с член 5, параграф 2 във връзка с член 6 от Правилника за дейността (вж. т. 42 и 43 по-горе), когато разглежда искане за снемане на имунитет,

Парламентът трябва да се стреми да запази неприкосновеността си на демократична законодателна асамблея и да осигури независимостта на членовете си при изпълнението на техните задължения.

- 100 По-нататък, когато Парламентът е сезиран с искане за снемане на имунитета на един от своите членове, след като евентуално е бил информиран както от държавата членка, така и от засегнатия член по силата на разпоредбите на член 9, параграфи 5 и 6 от Правилника за дейността, той трябва да прецени положението на този член с оглед на фактите, които са в основата на това искане. В това отношение Парламентът трябва на първо време да провери дали тези факти могат да бъдат обхванати от член 8 от Протокол № 7 като специална разпоредба. Ако това е така, Парламентът трябва да констатира, че снемането на имунитета е невъзможно. Само ако тази институция направи отрицателен извод, на второ място, тя трябва да провери дали засегнатият депутат се ползва с предвидения в член 9 от Протокола имунитет за разглежданите факти, и ако това е така, да реши дали следва да снесе този имунитет на основание член 9, трета алинея от Протокол № 7 (определение от 12 ноември 2020 г., Jalkh/Парламент, C-792/18 Р и C-793/18 Р, непубликувано, EU:C:2020:911, т. 33 и решение от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 46 и 47).
- 101 В случая в точка А от обжалваните решения Парламентът посочва, че искането за снемане на имунитета се основава на член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7.
- 102 В приложение на описаната в точка 100 по-горе процедура Парламентът проверява дали деянията, в които са обвинени жалбоподателите в разглежданото наказателно производство, попадат в обхвата на член 8 от Протокол № 7 и стига до отрицателен извод в точка J от обжалваните решения.
- 103 По-нататък, що се отнася до член 9 от Протокол № 7, по-специално доколкото искането за снемане на имунитета цели да се отстрани пречка пред задържането на жалбоподателите от държава членка, различна от Кралство Испания, с цел предаването им на последното, за да продължи разглежданото наказателно производство, Парламентът предвижда имунитета съгласно член 9, първа алинея, буква а) от посочения протокол. В точка М от обжалваните решения той отбелязва, че съгласно исканията за снемане на имунитет член 71 от испанската конституция не изисква да се получи парламентарно разрешение за продължаване на наказателното производство срещу лице, което е придобило качеството на депутат след възбуждането на наказателното преследване срещу него, и че следователно не е необходимо да се иска снемане на имунитета, предвиден в тази разпоредба. В точка N той добавя, че Парламентът не следва да тълкува националните правила относно имунитетите на депутатите. По този начин, както бе потвърдено в съдебното заседание от Парламента, той отбелязва факта, че испанското право, както е тълкувано от испанските съдилища, което се прилага поради препращането в член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7, не предоставя имунитет на жалбоподателите във връзка с разглежданите деяния.
- 104 Накрая, след точка О от обжалваните решения Парламентът проверява дали следва да снесе имунитета на жалбоподателите, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, както е поискано от него. В първата точка от диспозитива той стига до утвърдителен извод.

- 105 Доколкото в рамките на правомощията си относно имунитетите Парламентът трябва да гарантира тяхната ефективност, от обжалваните решения имплицитно, но несъмнено следва, че според него единствено имунитетът, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, представлява пречка за задържането на жалбоподателите и за предаването им на испанските органи в изпълнение на спорните европейски заповеди за арест и че същият трябва да бъде снет.
- 106 Противно на твърдяното от жалбоподателите, мълчанието на обжалваните решения относно имунитета, предвиден в член 9, втора алинея от Протокол № 7, не може да им придаде двусмислен характер. Всъщност, от една страна, при настоящото състояние на своята практика Парламентът е в непрекъсната сесия от откриването на първата сесия до приключването ѝ, която се провежда едновременно с откриването на първата сесия, проведена след новите избори. Следователно имунитетът, предвиден в член 9, първа алинея от Протокол № 7, който се прилага по време на сесиите на Парламента, обхваща неговите членове през целия им мандат (вж. в този смисъл заключението на генерален адвокат Szpunar по дело *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:958, т. 83). От друга страна, доколкото гарантира на всеки член на Парламента възможността да отиде безпрепятствено на първото заседание на новоизбрания парламент и да извършат необходимите постъпки, за да встъпят в правата си (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, т. 85 и 86), имунитетът, предвиден в член 9, втора алинея от Протокол № 7, не е бил предмет на разглеждане в случая, тъй като компетентните испански органи, искайки снемане на имунитета на жалбоподателите, са признали качеството им на членове на Парламента, а последните са упражнявали правата си.
- 107 Предвид посочените в точка 106 по-горе данни при обстоятелствата в конкретния случай и независимо от изложеното от Парламента в хода на настоящото производство, както и независимо от обезпечителните производства, член 9, втора алинея от Протокол № 7 не предоставя на жалбоподателите самостоятелна защита спрямо защитата, от която те са се ползвали по силата на член 9, първа алинея от посочения протокол.
- 108 Ето защо настоящото оплакване следва да се отхвърли.
- 109 Следователно петото основание трябва да се отхвърли, доколкото е основано на нарушение на принципа на правна сигурност, а доколкото оплакванията, изведени от неспазване на принципа на лоялно сътрудничество, на правото на ефективна съдебна защита и на правото на защита, се основават изключително на нарушение на принципа на правна сигурност, петото основание следва да се отхвърли в неговата цялост.
- По шестото основание, доколкото е изведено от нарушение на член 343 ДФЕС, член 9 от Протокол № 7 и член 5, параграф 2 от Правилника за дейността, както и на някои основни права на жалбоподателите*
- 110 С шестото основание жалбоподателите по-специално твърдят, че обжалваните решения са приети в нарушение на разпоредбите, уреждащи правото на Парламента да снесе имунитет, а именно, от една страна, член 343 ДФЕС, член 9 от Протокол № 7 и член 5, параграф 2 от Правилника за дейността, и от друга страна, някои разпоредби на Хартата.
- 111 Парламентът и Кралство Испания оспорват доводите на жалбоподателите.

- 112 В началото следва да се припомни, че член 9, трета алинея от Протокол № 7 гласи, че „[...] имунитетът не е пречка за Европейския парламент да упражни правото си за отнемане на имунитета на някой от неговите членове“, без да уточни условията, при които Парламентът трябва да прецени дали следва или не да снесе имунитета. Така Парламентът разполага с много широко право на преценка относно насоките, които смята да даде на решение, прието въз основа на постъпило искане за снемане на имунитета, поради политическия характер на такова решение (вж. в този смисъл решения от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 59, и от 12 февруари 2020 г., Bilde/Парламент, T-248/19, непубликувано, EU:T:2020:46, т. 19).
- 113 В това отношение Правилникът за дейността гласи в член 6, параграф 1, че „[в]сяко искане за снемане на имунитет се оценява в съответствие с членове 7, 8 и 9 от Протокол № 7 за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз и с принципите, посочени в член 5, параграф 2 от настоящия Правилник за дейността“. Според последната разпоредба „[п]ри упражняването на правомощията си във връзка с привилегиите и имунитетите Парламентът се стреми да запази неприкосновеността си на демократична законодателна асамблея и да осигури независимостта на своите членове при изпълнението на техните функции“.
- 114 Някоя друга разпоредба не урежда материалните критерии за разглеждане на исканията за снемане на имунитет. В този контекст комисията, която разглежда исканията за снемане на имунитет и представя на Парламента предложение за мотивирано решение по силата на член 9, параграф 4 от Правилника за дейността (вж. т. 44 по-горе), изготвя различни съобщения до членовете си, като определя принципите, които възнамерява да следва във връзка с делата за имунитет. Последното е съобщението с дата 19 ноември 2019 г. до членовете на Комисията по правни въпроси относно принципите, приложими към исканията за снемане на имунитет (наричано по-нататък „Съобщение № 11/2019“). Така в точки 41—44 от това съобщение по същество се предвижда, че когато Парламентът е сезиран с искане за снемане на имунитет във връзка с деяния, които не са обхванати от имунитета, предвиден в член 8 от Протокол № 7, а от имунитета, предвиден в член 9 от този протокол, той сменя имунитета, освен ако установи наличието на *fumus persecutionis*, тоест ако се окаже, че целта на националното преследване е да се навреди на политическата дейност на депутата, а оттам и на независимостта на Парламента. В писмените си изявления Парламентът потвърждава, че това съобщение отразява действително следваната практика при разглеждане на искане за снемане на имунитет.
- 115 Следва също да се припомни, че привилегиите и имунитетите, признати на Съюза с Протокол № 7, имат функционален характер, тъй като целят да се избегне създаването на пречки пред функционирането и независимостта на Съюза, което предполага по-специално тези привилегии и имунитети да се предоставят изключително в интерес на Съюза (вж. т. 99 по-горе).
- 116 Що се отнася до контрола на Общия съд върху решенията, приети от Парламента по искане за снемане на имунитет, от съдебната практика следва, че съдът на Съюза трябва да провери дали процедурните правила са били спазени, дали възприетите от институцията факти са точни по същество и дали не е налице явна грешка в преценката на тези факти или злоупотреба с власт (вж. решения от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 60 и цитираната съдебна практика, и от 1 декември 2021 г., Jalkh/Парламент, T-230/21, непубликувано, EU:T:2021:848, т. 24).

– По твърдяното нарушение на разпоредбите на член 343 ДФЕС, член 9 от Протокол № 7 и член 5, параграф 2 от Правилника за дейността

- 117 Жалбоподателите поддържат, че Парламентът е нарушил границите на правото си да снее имунитета, произтичащи от разпоредбите на член 343 ДФЕС, член 9 от Протокол № 7 и член 5, параграф 2 от Правилника за дейността.
- 118 На първо място, жалбоподателите твърдят, че в нарушение на посочените в точка 117 по-горе разпоредби, и по-специално на член 5, параграф 2 от Правилника за дейността, Парламентът не е проверил дали снемането на имунитета им може да накърни интересите на Съюза, и по-специално неприкосновеността или независимостта на Парламента. Така той не разгледал потенциалните последици от снемането на имунитета върху упражняването на техния парламентарен мандат, при положение че снемането може да доведе до техния арест и до предварителното им задържане.
- 119 В това отношение следва да се отбележи, че посредством Комисията по правни въпроси Парламентът е определил принципите, които възнамерява да следва, за да определи дали снемането на имунитет накърнява неговата независимост или неприкосновеност. Така той възприема критерия за *fumus persecutionis*, като предвиденият в член 9 от Протокол № 7 имунитет се сменя, ако Парламентът приеме, че няма доказателства за това, че съдебното преследване срещу въпросния член е започнало с цел да се навреди на политическата му дейност, а следователно и на Парламента. В хода на производството Парламентът посочва, че този критерий е бил определен, с оглед както на целта да се гарантират неговата независимост и добро функциониране, така и на необходимостта от спазване на принципа на лоялно сътрудничество, закрепен в член 4, параграф 3 ДЕС, по силата на който Съюзът и държавите членки при пълно взаимно зачитане си съдействат при изпълнението на задачите, произтичащи от Договорите.
- 120 От това следва, че като е отхвърлил наличието на *fumus persecutionis*, Парламентът по необходимост е приел, че снемането на имунитета на жалбоподателите няма да накърни неговите интереси, и по-специално доброто му функциониране и независимостта му.
- 121 Според жалбоподателите подобен извод е неправилен, тъй като обжалваните решения ги лишават от имунитет, необходим за изпълнението на техните задачи, което е нарушение на член 343 ДФЕС, предвид опасността те да бъдат лишени от свобода след предаването им на испанските органи и следователно поради невъзможността да изпълняват мандата си.
- 122 Тези доводи обаче произтичат от смесване на имунитетите, с които членовете на Парламента трябва да разполагат и които трябва да гарантират, че Парламентът е в състояние да изпълнява задачите си, и предвиденото в член 9, трета алинея от Протокол № 7 право на Парламента да снее парламентарния имунитет. Макар, както постановява Съдът в решение от 19 декември 2019 г., *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115, т. 76), Съюзът, и по-специално членовете на неговите институции, да трябва по силата на член 343 ДФЕС да се ползват с имунитетите, необходими за изпълнението на техните задачи, тази разпоредба не може да се тълкува в смисъл, че имунитетът на член на Парламента никога не може да бъде снет, ако продължаването на процедурата, във връзка с която е поискано снемането на имунитета, може да възпрепятства изпълнението на мандата му и дори в края на тази процедура да доведе до загубата на този имунитет. Такова тълкуване означавало да се лиши от всякакво полезно действие член 9, трета алинея от Протокол № 7.

- 123 На второ място, жалбоподателите поддържат, че обжалваните решения са приети в нарушение на имунитетите, предвидени в член 9, първа и втора алинея от Протокол № 7.
- 124 Първо, жалбоподателите твърдят, че обжалваните решения нарушават член 9, първа алинея, букви а) и б) от Протокол № 7, доколкото имат за цел да позволят изпълнението на национални и европейски заповеди за арест, издадени в явно нарушение на тези разпоредби.
- 125 В началото следва да се отбележи, че при разглеждането на искането за снемане на имунитета, както бе посочено в точка 100 по-горе, Парламентът трябва да провери дали засегнатият депутат се ползва от предвидения в член 9 от Протокола имунитет, и ако това е така, да реши дали следва да снесе този имунитет на основание член 9, трета алинея от Протокол № 7 или не. За тази цел той прилага критерия *fumus persecutionis*.
- 126 За разлика от това, Парламентът не следва да преценява законосъобразността на актовете, приети от съдебните органи в хода на разглежданото производство, тъй като този въпрос е от компетентността единствено на националните органи.
- 127 От това следва, че при разглеждането на искането за снемане на имунитет Парламентът не е бил длъжен да се произнася по законосъобразността на националните и европейските заповеди за задържане, приети в рамките на разглежданото наказателно производство. Важно е също да се уточни, че противно на твърденията на жалбоподателите, обжалваните решения не пораждаат никакви последици за валидиране или за легализиране на посочените заповеди.
- 128 Второ, жалбоподателите поддържат, че обжалваните решения погрешно се позовават на констатацията, че те не се ползват с никакъв имунитет на основание член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7. По същество според тях по силата на испанското право, към което този член препраща, лице, срещу което е възбудено наказателно преследване, преди да е придобило качеството на испански депутат, се ползва с имунитет. В подкрепа на твърдението си те изтъкват член 71, параграф 2 от испанската конституция, член 751, втора алинея и член 753 от Наказателно-процесуалния кодекс, както и член 22, параграф 1 от Правилника за дейността на Сената.
- 129 В това отношение в точка 103 по-горе вече бе констатирано, че в обжалваните решения Парламентът е отбелязал, че испанското право, както е тълкувано от испанските юрисдикции, което се прилага поради препращането в член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7, и което той отказва да тълкува, не предоставя имунитет на жалбоподателите във връзка с разглежданите деяния. В съдебното заседание Парламентът посочва, че във фазата на проучване на исканията за снемане на имунитет не е разполагал с никакви данни, които да поставят под въпрос факта, че според националната съдебна практика жалбоподателите не се ползват от имунитета, предвиден в член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7, и че в противен случай щял да поиска разяснения от испанските органи.
- 130 Доколкото според член 9, първа алинея, буква а) от Протокол № 7 обхватът на имунитета, с който се ползват депутатите на територията на своята държава, се определя от съответното национално право, към което препраща тази разпоредба (вж. в този смисъл решение от

19 март 2010 г., Gollnisch/Парламент, T-42/06, EU:T:2010:102, т. 106), жалбоподателите нямат основание да твърдят, че Парламентът е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е позовал на националното право, както е тълкувано от националните юрисдикции.

- 131 От друга страна, макар жалбоподателите да се позовават на няколко разпоредби от националното право, те не са доказали, че Парламентът е допуснал грешка, посочвайки, че националното право, както следва по-специално от тези разпоредби, се тълкува от националните юрисдикции в смисъл, че не предполага получаване на парламентарно разрешение, за да се продължи наказателното производство срещу лице, което подобно на жалбоподателите е избрано след възбуждането на наказателното преследване.
- 132 Трето, жалбоподателите твърдят, че имунитетът, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, не може да бъде снет, без да бъде снет и имунитетът, предвиден в член 9, втора алинея от посочения протокол, тъй като в противен случай втората разпоредба би била нарушена.
- 133 Достатъчно е обаче да се припомни, че при обстоятелствата в конкретния случай, по-специално доколкото Кралство Испания е признало качеството на депутат на жалбоподателите, член 9, втора алинея от Протокол № 7 не им предоставя самостоятелна закрила спрямо тази, от която те се ползват на основание член 9, първа алинея от посочения протокол (вж. т. 107 по-горе). Следователно жалбоподателите нямат основание да твърдят, че обжалваните решения са приети в нарушение на член 9, втора алинея от Протокол № 7.
- 134 Поради това оплакването, изведено от нарушение на разпоредбите на член 343 ДФЕС, член 9 от Протокол № 7 и член 5, параграф 2 от Правилника за дейността, следва да се отхвърли като неоснователно.

– По незаконната намеса в основните права на жалбоподателите

- 135 По същество жалбоподателите смятат, че тъй като парламентарният имунитет е ключова гаранция за зачитане на правото им да упражняват мандата си, гарантирано в член 3 от Протокол № 1 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и на правото да бъдат избирани, закрепено в член 39, параграф 2 от Хартата, разглеждан в светлината на членове 6, 45 и 48 от нея и на член 21 ДФЕС, снемането му представлява намеса в тези права, подчинена на спазването на условията, предвидени в член 52 от Хартата.
- 136 В началото следва да се припомни, че член 39, параграф 2 от Хартата, съгласно който „[ч]леновете на Европейския парламент се избират чрез всеобщо, пряко, свободно и тайно гласуване“, гарантира правото на лицата на бъдат избирани в изборите за Европейски парламент. Правото да бъдат избирани включва правото на всяко лице да се яви на избори и след като бъде избрано, да упражнява своя мандат (вж. относно член 3 от Протокол № 1 към ЕКПЧ ЕСПЧ, решение от 11 юни 2002 г., Sadak и др. с/у Турция (№ 2), CE:ECHR:2002:0611JUD002514494, § 33).
- 137 Съгласно член 52, параграф 1 от Хартата:

„1. Всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите

права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора“.

- 138 Имунитетът обаче не може да представлява основно право, признато на европейските депутати, тъй като се предоставя единствено в интерес на Парламента (вж. т. 99 по-горе). Обстоятелството, че решение за снемане на имунитета променя правното положение на съответния депутат поради простия факт, че премахва защитата, предоставена му с Протокол № 7, като възстановява статута му на лице, за което се прилагат общите правила, установени от правото на държавите членки, и с това го излага, без да е необходимо да се прилагат други правила с опосредяващ характер, на установени от тези общи правила мерки, по-конкретно на задържане и съдебно преследване (вж. по аналогия решение от 18 юни 2020 г., Комисия/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, т. 45), е без значение в това отношение. Всъщност това обстоятелство означава единствено че жалбоподателите са процесуално легитимирани да оспорят обжалваните решения пред съда на Съюза.
- 139 По-специално, ако имунитетът, предоставен на европейските депутати, допринася и за ефективността на основното право, каквото е правото на гражданите да бъдат избирани, по-специално като позволява на избраните за членове на Парламента лица да извършват постъпките, за да встъпят в правата си (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, т. 86), той не може да се смесва с това право.
- 140 От друга страна, снемането на парламентарния имунитет само по себе си няма никакви последици за упражняването на мандата. То има за цел единствено да позволи на националните органи да продължат национално производство. Така само решенията, които евентуално ще бъдат приети от националните органи в края на тази процедура, биха могли да доведат до ограничаване на упражняването на мандата, дори до неговата загуба, и по този начин да представляват намеса в упражняването на правото на лицата да бъдат избирани.
- 141 По същите съображения решение за снемане на имунитета не поражда никакви последици за свободата на жалбоподателите, по-специално на движение, нито накърнява правото им на зачитане на презумпцията за невинност. В това отношение следва да се припомни, че въпросът дали към момента на подаване на искането са изпълнени условията за снемане на парламентарния имунитет по силата на член 9 от Протокол № 7, е различен от този, който се състои в това да се определи дали деянията, за които е упрекнат съответният депутат, са доказани, тъй като този въпрос е от компетентността на органите на държавата членка (решение от 17 септември 2020 г., Troszczynski/Парламент, C-12/19 P, EU:C:2020:725, т. 57).
- 142 Ето защо доводите на жалбоподателите, изведени от факта, че обжалваните решения представлявали намеса в някои от основните права, признати от ЕКПЧ и от Хартата, трябва да се отхвърлят като неоснователни. В резултат на това доводите им, с които целят да докажат, че тази намеса не отговаря на изискванията по член 52, параграф 1 от Хартата, са неотносими и трябва да бъдат отхвърлени поради тази причина.
- 143 От всичко изложено по-горе следва, че шестото основание, доколкото се основава на нарушение от страна на Парламента на границите на неговото право да снесе имунитет, трябва да се отхвърли.

*По шестото основание, доколкото е изведено от фактически грешки и грешки при прилагане на правото, опорочаващи разглеждането от Парламента на *fumus persecutionis*, и по седмото основание, изведено от нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране и от явни грешки, допуснати от Парламента в преценката му за *fumus persecutionis**

144 Шестото основание е изведено по същество от грешките при прилагане на правото и от фактическите грешки, допуснати от Парламента при разглеждането на *fumus persecutionis*. Колкото до седмото основание, то е изведено, от една страна, от нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране, доколкото Парламентът се бил отклонил, без да изложи мотиви, от предходната си практика в областта на разглеждането на исканията за снемане на имунитет, и от друга страна, от явни грешки, допуснати от Парламента в преценката му за *fumus persecutionis*.

145 Парламентът и Кралство Испания оспорват тези доводи.

*– По твърдените грешки при прилагане на правото и фактически грешки, опорочаващи разглеждането от Парламента на *fumus persecutionis**

146 В случая в обжалваните решения Парламентът е разгледал имунитета, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, от точка О нататък, и въпроса дали този имунитет следва да бъде снет или не — от точка Q нататък. По-специално, в точка T той констатира, че обвинението срещу жалбоподателите явно не е свързано със задълженията им на депутат, а с предходните им функции в Каталуня. В точка U той отбелязва, че други лица, които не са имали качеството на европейски депутати, също са били привлечени като обвиняеми във връзка със същите факти. В точка V той констатира, че посочените деяния са извършени през 2017 г. и че разглежданото наказателно производство срещу жалбоподателите е образувано, когато придобиването на качеството член на Парламента от последните все още е било хипотетично. В резултат на това в точка W Парламентът приема, че не е могъл да установи, че въпросните съдебни производства са образувани с цел да се навреди на политическата дейност на жалбоподателите, а оттам и на дейността на Парламента.

147 Първо, жалбоподателите твърдят, че обжалваните решения се основават на грешка при прилагане на правото, що се отнася до целта на парламентарния имунитет. Според тях Парламентът неправилно приел, че имунитетът защитава депутата единствено срещу съдебните производства с предмет дейности, извършвани при упражняване на парламентарните му задължения или неотделими от тях задължения. По този начин той погрешно направил извода, че обстоятелството, че разглежданото наказателно производство не е свързано с упражняването на парламентарните им задължения, обосновава снемането на техния имунитет.

148 В това отношение следва да се отбележи, че точка S от обжалваните решения възпроизвежда принципа, съдържащ се в точка 3 от Съобщение № 11/2019, според която „[п]арламентарният имунитет има за цел да защити Парламента и неговите депутати от съдебните производства във връзка с дейности, извършвани при изпълнение на парламентарните задължения и неотделими от тези задължения“.

- 149 В началото следва да се припомни, че предвиденият в член 8 от Протокол № 7 имунитет обхваща само изразените мнения или подадените гласове от членовете на Парламента при изпълнение на техните парламентарни задължения. За разлика от това, имунитетът, предвиден в член 9 от посочения протокол, обхваща тези членове по време на сесиите на Парламента, включително по отношение на деяния, които нямат връзка с изпълнението на парламентарните задължения. Обхватът на този имунитет не е поставен под въпрос в конкретния случай. Всъщност е безспорно, че жалбоподателите са били обхванати от имунитета, предвиден в член 9, първа алинея, буква б) от Протокол № 7, макар разглежданото наказателно производство да се отнася до дейности, които нямат връзка с изпълнението на парламентарните задължения.
- 150 По-нататък, що се отнася до преценката дали е *fumus persecutionis*, се налага констатацията, че независимо от двусмисления текст на точка S, Парламентът не се е ограничил до констатацията, че деянията, в които са обвинени жалбоподателите в рамките на разглежданото наказателно производство, предхождат избирането им в Парламента и следователно нямат връзка с дейностите, извършвани в рамките на техните парламентарни задължения. Впрочем в съдебното заседание Парламентът признава, че такова обстоятелство не може да бъде определящо, за да се прецени дали е *fumus persecutionis*.
- 151 За да се направи изводът, че не е налице *fumus persecutionis*, Парламентът се основава на няколко обстоятелства, които, разгледани заедно, според него могат да изключат наличието на хипотеза на *fumus persecutionis*. Става въпрос за обстоятелството, че инкриминираните деяния са извършени през 2017 г., докато жалбоподателите са придобили качеството на член на Парламента на 13 юни 2019 г., но също и за обстоятелствата, че от една страна, им е предявено обвинение на 21 март 2018 г., тоест в момент, когато придобиването на статута на европейски депутат е било хипотетично, а от друга страна, предявеното обвинение се е отнасяло и до други лица, които не са били членове на Парламента.
- 152 Ето защо следва да се приеме, че общото твърдение, съдържащо се в точка S от обжалваните решения, не е било приложено в смисъл, че искането за снемане на имунитета на член на Парламента трябва да бъде уважено, ако има за цел продължаване на съдебно производство с предмет деяния, които нямат връзка с изпълнението на парламентарните задължения.
- 153 Следователно доводът, изведен от наличието на грешка при прилагане на правото, трябва да се отхвърли.
- 154 Второ, жалбоподателите поддържат, че Парламентът е основал преценката си за *fumus persecutionis* на фактическа грешка относно хода на разглежданото наказателно производство. Те твърдят, че в точка B от обжалваните решения Парламентът неправилно е приел, че по отношение на тях е приключила фазата на разследване на разглежданото наказателно производство, позовавайки се на две определения на Tribunal Supremo (Върховен съд), сред които това от 25 октомври 2018 г., които не ги засягат.

155 Следва да се припомни, че в точка В от обжалваните решения се посочва следното:

„като има предвид, че деянията, срещу които е предявено обвинение, са били извършени през 2017 г.; като има предвид, че определението за привличане на обвиняем по това дело е постановено на 21 март 2018 г. и е потвърдено с последващи определения, с които се отхвърлят въззивните жалби; като има предвид, че разследването е приключило с определение от 9 юли 2018 г., потвърдено на 25 октомври 2018 г.; като има предвид, че с определение от 9 юли 2018 г. е решено да се обяви, че [първият/вторият/третият жалбоподател], наред с други, е отказал да се яви и да се разпорежи спиране на отнасящото се [до него/нея] дело, което се отнася и до други лица, докато не бъдат открити“.

156 В съдебното заседание се уточнява, от една страна, че точка В, трето изречение, според което „разследването е прекратено с определение от 9 юли 2018 г., прекратяване, което е потвърдено на 25 октомври 2018 г.“, не се отнася до жалбоподателите, а до другите лица, срещу които е образувано разглежданото наказателно производство, които не са отказали да се явят, и от друга страна, че състоянието на разглежданото наказателно производство по отношение на жалбоподателите е отразено в последното изречение от точка В, в което се посочва, че производството е спряно. Уточнява се също, че фазата на разследване на наказателното производство не е приключила по отношение на жалбоподателите, тъй като според националното право такова прекратяване не може да бъде разпоредено, без обвиняемите да са били изслушани.

157 Следователно жалбоподателите имат основание да поддържат, че точка В от обжалваните решения страда от фактическа грешка или най-малкото от липса на яснота по въпроса дали спрямо тях е приключила фазата на разследване от разглежданото наказателно производство.

158 Според жалбоподателите тази грешка се е отразила на преценката дали ли е *fumus persecutionis*, тъй като, ако Парламентът е знаел, че разследването по отношение на тях все още е в ход, той е можел да приеме, че издаването на европейски заповеди за арест спрямо тях е непропорционално.

159 От точка В от обжалваните решения обаче ясно следва, че наказателното производство срещу жалбоподателите, независимо от неговия стадий, е спряно поради отказа на жалбоподателите да се явят пред компетентните органи и че именно поради този отказ и поради факта, че са напуснали Кралство Испания, е поискано снемането на имунитета им, и то за да може да се предвиди изпълнението на издадените по отношение на тях европейски заповеди за арест. Що се отнася до явилите се съобвиняеми, разследването е прекратено и е постановена осъдителна присъда.

160 В този контекст не изглежда грешката или най-малкото липсата на яснота на обжалваните решения относно точния стадий на разглежданото наказателно производство да е повлияла върху разглеждането на искането за снемане на имунитет.

161 От изложеното по-горе следва, че оплакването, изведено от фактически грешки и грешки при прилагане на правото, които Парламентът допуснал в преценката си за *fumus persecutionis*, трябва да се отхвърли като неоснователно.

– По твърдяното нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране

- 162 Жалбоподателите твърдят, че в нарушение на постоянната практика Парламентът не е направил извод за наличието на *fumus persecutionis*, при положение че, първо, обвиненията са явно неоснователни, второ, установено е ясно намерение да бъдат наказани депутатите за политическата им дейност, трето, разглежданите заповеди за арест са били издадени за трети път в зависимост от политически сметки на испанските органи, четвърто, исканията за снемане на имунитет са мотивирани от волята да им се попречи да упражняват парламентарния си мандат, пето, преследванията са инициирани от политически противник, шесто, те са образувани единствено срещу членове на Парламента, седмо, съществуват сериозни съмнения относно спазването на основните им права в хода на разглежданото наказателно производство, осмо, имало е няколко призова за налагане на наказания, които да служат за пример, и девето, прокуратурата е направила няколко публични изявления в медиите.
- 163 Жалбоподателите поддържат също, че Парламентът не е спазил практиката си, че имунитетът не трябва да бъде снет, когато държавите членки, различни от тази, за която е избран депутатът, санкционират по-леко деянията, в които са обвинени, както било признато в конкретния случай. Парламентът нарушил и практиката си, състояща се, от една страна, в това да не се сменя имунитетът, когато наказателното производство се отнася до обвинения, свързани с мирни публични прояви и срещи, а от друга страна, в това да не се вземат предвид нито датата на извършване на деянията, в които са обвинени, нито датата на образуване на наказателното производство.
- 164 В началото следва да се припомни, че институциите трябва да упражняват правомощията си в съответствие с общите принципи на правото на Съюза, като принципа на равно третиране и принципа на добра администрация. С оглед на тези принципи те трябва да се съобразяват с вече приетите решения по сходни искания и с особено внимание да си поставят въпроса дали следва или не да вземат решение в същия смисъл. Освен това прилагането на принципите на равно третиране и на добра администрация трябва да бъде съобразено с изискването за законосъобразност (вж. решение от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 109 и цитираната съдебна практика).
- 165 В това отношение принципът на равно третиране не допуска именно сходни положения да бъдат третирани по различен начин, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. решение от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 110 и цитираната съдебна практика).
- 166 В конкретния случай, първо, за да установят наличието на практика на Парламента, изразяваща се в отказ да бъде снет имунитетът на депутат, когато последният е преследван във връзка с политическата си дейност, когато това преследване е иницирано от политически противник или когато съответните национални органи са поискали налагането на наказания срещу този депутат, които да служат за пример, жалбоподателите се позовават на Съобщение № 11/2003 от 6 юни 2003 г., изготвено от Комисията по правни въпроси и вътрешен пазар на Парламента, която тогава е била натоварена с въпросите за имунитетите, което представлява обобщение на предходната практика на Парламента по вземане на решения. В това съобщение се посочва, че имунитетът няма да бъде снет в случаите, когато действията, във връзка с които даден член на Парламента е разследван, са част от политическата му дейност или са пряко свързани с нея. В съобщението се уточнява

също, че имунитетът няма да бъде снет в хипотеза на *fumus persecutionis*, който се определя като „презумпцията, че съдебното преследване срещу депутат е започнало с намерението да се засегне политическата му дейност“. Като примери съобщението посочва определен брой косвени доказателства, от които може да се предположи, че е налице *fumus persecutionis*. Трябва да се отбележи обаче, че това съобщение е заменено със Съобщение № 11/2019 от 19 ноември 2019 г. — датата на публикуването му. Всъщност според точка 53 Съобщение № 11/2019 „замества всички предходни съобщения и всички други документи на Комисията по правни въпроси [на Парламента] относно практиките ѝ и начина ѝ на действие в областта на имунитетите“, сред които по-специално Съобщение № 11/2003.

- 167 Второ, Парламентът твърди, че практиката, така както е била обобщена в Съобщение № 11/2003, е изоставена в посока на ограничаване на случаите, в които Парламентът отказва да снесе имунитет. Следва да се отбележи, че подобно на предходното Съобщение № 11/2016, прието на 9 май 2016 г., Съобщение № 11/2019 определя *fumus persecutionis* като единствен случай, в който имунитетът не трябва да бъде снет, без да уточнява критериите, които трябва да се вземат предвид, за да се установи дали е налице, нито да определя категории от хипотези, в които следва да се презумира наличието на такъв *fumus*.
- 168 Трето, доколкото жалбоподателите изтъкват постоянната практика, според която Парламентът отказва да снесе имунитет, ако целта на разглежданото съдебно преследване е да възпрепятства изпълнението на парламентарните задължения на депутата, следва да се отбележи, че съществуването на тази практика не се оспорва и че в случая Парламентът е следвал този подход.
- 169 Четвърто, за да докажат наличието на постоянна практика на Парламента относно обстоятелствата, които трябва да се вземат предвид, за да се установи *fumus persecutionis*, и по-общо относно случаите, в които Парламентът отказва да снесе имунитета на един от своите членове, жалбоподателите се позовават само на някои решения, приети от Парламента, без обаче да посочат по какъв начин те биха могли да установят наличието на такава практика.
- 170 Следва също да се отбележи, че по-голямата част от решенията, на които се позовават жалбоподателите, са приети в периода 1982—2003 г. Следователно те се вписват в практиката, обобщена в Съобщение № 11/2003, което е изрично оттеглено от Парламента и което според него е остаряло. Жалбоподателите се позовават само на около дванадесетина решения, приети от 2004 г. нататък. Последните, постановени през законодателния период 2014—2019 г., са седем на брой. Четири от тях са решения, с които Парламентът е снел имунитета на съответните депутати, след като стига до извода за липса на *fumus persecutionis*, които решения са посочени от жалбоподателите, за да установят неоспорената практика, посочена в точка 168 по-горе.
- 171 Пето, както изтъква Парламентът, всяко решение, прието в отговор на искане за снемане на имунитет, е неразривно свързано с конкретните обстоятелства по случая. Парламентът обаче твърди, без това да се оспорва, че доколкото му е известно, той никога не е трябвало да разглежда искане за снемане на имунитета на депутат, за да се позволи изпълнението на заповед за арест, издадена с цел да продължи наказателно производство, образувано преди избирането му.

172 С оглед на всички тези обстоятелства следва да се приеме, че с изключение на неоспорената практика, посочена в точка 168 по-горе, която в конкретния случай е спазена, към датата на обжалваните решения жалбоподателите не са установили наличието на постоянна практика на Парламента, състояща се в отказ да бъде снет имунитет в случаите, посочени в точки 162 и 163 по-горе. Следователно оплакването, изведено от нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране, трябва да се отхвърли.

– По твърдените явни грешки в преценката на *fumus persecutionis*

173 Жалбоподателите смятат, че Парламентът може да снесе имунитета едва след като изключи наличието на *fumus persecutionis*. Те поддържат, че Парламентът е допуснал явни грешки в преценката за наличието на такъв *fumus persecutionis*, като не е взел предвид доказателствата, които са му представили. Така Парламентът неправилно обосновал преценката си, като взел предвид „първоначалното“ наказателно производство и първите европейски заповеди за арест, които обаче били отменени, въпреки че трябвало да вземе предвид наказателното производство при неговото „възобновяване“, тоест европейските заповеди за арест от 14 октомври и 4 ноември 2019 г. По този начин Парламентът пренебрегнал редица релевантни съображения, по-специално факта, че от 18 юли 2018 г. спрямо тях вече не е била в сила нито една европейска заповед за арест и че последните европейски заповеди за арест са издадени едва след избирането им в Парламента след неуспеха на действията на испанските органи, целящи да им попречат да се явят на изборите, а след това и да положат клетва. Единствената цел на тези заповеди била да им попречи да заседават в Парламента, въпреки че са единствените представители на каталунското малцинство.

174 На първо място, доколкото жалбоподателите твърдят, че Парламентът е допуснал грешка, като е преценил наличието на *fumus persecutionis* с оглед на разглежданото наказателно производство, а не само на европейските заповеди за арест, издадени през октомври и ноември 2019 г., следва да се припомни, че се констатира *fumus persecutionis*, когато са налице фактически обстоятелства, сочещи, че съдебното преследване е образувано с намерението да се навреди на политическата дейност на депутата. Посочените по-горе европейски заповеди за арест обаче се вписват именно в рамките на разглежданото наказателно производство, образувано срещу жалбоподателите, което е било спряно поради отказа им да се явят пред компетентните национални органи. Всъщност целта на тези заповеди е жалбоподателите да бъдат задържани в държави членки, различни от Кралство Испания, за да бъдат предадени на органите на Кралство Испания и разглежданото наказателно производство да може да бъде възобновено. Следователно жалбоподателите нямат основание да поддържат, че Парламентът е допуснал грешка в релевантното съдебно производство с оглед на преценката налице ли е *fumus persecutionis*.

175 Жалбоподателите упрекуват Парламента и за това, че не е взел предвид факта, че по отношение на всеки от тях са издадени две предходни европейски заповеди за арест — едната през ноември 2017 г., която е оттеглена следващия месец, а другата — през март 2018 г., която е оттеглена през юли 2018 г., и че следователно след тази дата срещу тях вече не е издавана европейска заповед за арест. Според жалбоподателите подобно обстоятелство може да докаже, че европейските заповеди за арест от 14 октомври и 4 ноември 2019 г., издадени след избирането им за Парламента, са имали за цел да навредят на упражняването на задълженията им в Парламента.

- 176 В това отношение от устните състезания в съдебното заседание става ясно, че при липса на обосновка необичайно дълъг срок между деянията, в които е обвинен член на Парламента, и започването на производство срещу него може да представлява релевантно обстоятелство за преценката на *fumus persecutionis*. Такъв би могъл да бъде и случаят, ако е изтекъл такъв срок между отмяната на първата заповед за арест и издаването на нова заповед.
- 177 В случая обаче следва да се отбележи, че срокът между отмяната на европейските заповеди за арест, издадени през март 2018 г., и издаването на европейските заповеди за арест от 14 октомври и 4 ноември 2019 г. е по-малък от шестнадесет месеца. От друга страна, Кралство Испания посочва, че последните европейски заповеди за арест са издадени след осъдителното решение от 14 октомври 2019 г., постановено срещу други обвиняеми, с оглед на което обвиненията срещу жалбоподателите са частично изменени.
- 178 В този контекст жалбоподателите нямат основание да твърдят, че като не е взел предвид неиздаването на европейски заповеди за арест в периода между юли 2018 г. и октомври или ноември 2019 г., Парламентът е допуснал явна грешка в преценката.
- 179 На второ място, от една страна, жалбоподателите твърдят, че обвиненията срещу тях са явно неоснователни. Така те били преследвани за незаконното организиране на референдум, който вече не представлява престъпление в Испания. Те се позовават и на декларации и решения на органи за защита на правата на човека, на правни становища, на съдебни решения и на политически декларации. От друга страна, жалбоподателите твърдят, че законодателството на другите държави членки санкционира по-леко деянията, в които са обвинени, или не ги квалифицирало като престъпление. Те добавят, че към датата на обжалваните решения в Испания е била в ход реформа, за да се предефинира и дори да се премахне престъплението „бунт против дейността на държавата“, и че на 22 юни 2021 г. девет лица, осъдени с посоченото по-горе съдебно решение от 14 октомври 2019 г., са били помилвани. Жалбоподателите добавят, че не всички лица, засегнати от разглежданите деяния, са били преследвани.
- 180 В това отношение въпросът дали условията за снемане на парламентарния имунитет по силата на член 9 от Протокол № 7 са изпълнени към момента на отправяне на искането за това, е различен от въпроса дали деянията, в които са обвинени засегнатите депутати, са доказани, тъй като този въпрос е от компетентността на органите на държавата членка (вж. т. 141 по-горе). Освен това при разглеждането на искане за снемане на имунитет Парламентът не следва да се произнася по своевременността на преследването (вж. в този смисъл решения от 17 октомври 2018 г., Jalkh/Парламент, T-26/17, непубликувано, EU:T:2018:690, т. 83, и от 30 април 2019 г., Briois/Парламент, T-214/18, непубликувано, EU:T:2019:266, т. 47) и в този контекст да преценява подходящия характер на разпоредбите на националното право, въвеждащи престъпленията, на основание на които засегнатите депутати са изправени пред правосъдието.
- 181 От друга страна, в случая е безспорно, че срещу жалбоподателите са предявени обвинения за предполагаеми престъпления, предвидени в *Ley Orgánica del Código Penal* (Наказателен кодекс), който е в сила както към момента на извършване на деянията, в които са обвинени жалбоподателите, така и към деня на обжалваните решения.

- 182 От това следва, че след като имат за цел да поставят под въпрос действителното извършване на деянията, в които са обвинени жалбоподателите, тяхната квалификация с оглед на испанския наказателен закон, както и въпросът дали тези деяния обосновават или не наказателно преследване срещу тях, посочените в точка 179 по-горе доводи са неотносими и трябва да бъдат отхвърлени поради тази причина.
- 183 На трето място, както бе констатирано в точка 151 по-горе, за да стигне до извода за липса на *fumus persecutionis*, Парламентът се е основавал на няколко обстоятелства, разгледани заедно, а именно обстоятелството, че инкриминираните деяния са извършени през 2017 г., докато жалбоподателите са придобили качеството на член на Парламента на 13 юни 2019 г., и фактите, че от една страна, обвиненията са им били предявени на 21 март 2018 г., тоест в момент, когато придобиването на статута на европейски депутат е било хипотетично, и от друга страна, обвинението е предявено и на други лица, които не са били членове на Парламента.
- 184 По този начин Парламентът приема, че разгледани заедно, тези факти могат да изключат всякакво подозрение за *fumus persecutionis* въпреки представените от жалбоподателите доказателства. От това следва, че доводът им, че Парламентът е снел имунитета им, без да изключи наличието на *fumus persecutionis*, не се подкрепя от фактите и поради тази причина трябва да бъде отхвърлен.
- 185 По-нататък, доколкото жалбоподателите упрекват Парламента, че не е разгледал твърдените нередности, засягащи разглежданото наказателно производство, следва да се припомни, че в рамките на преценката си налице ли е *fumus persecutionis* Парламентът не следва да преценява законосъобразността на актовете, приети от съдебните органи в хода на разглежданото производство, тъй като този въпрос е от компетентността единствено на националните органи (вж. т. 126 по-горе). Впрочем те действително са били сезирани от жалбоподателите. При това положение не може да се изключи, че в рамките на много широкото си право на преценка Парламентът може да се позове на някои факти, изтъкнати в подкрепа на тези нередности, за да направи извод за наличието на хипотеза на *fumus persecutionis*.
- 186 В случая следва да се приеме, че жалбоподателите не са доказали, че като се е основал на припомнените в точка 183 по-горе обстоятелства, за да изключи наличието на *fumus persecutionis*, Парламентът допуснал явна грешка в преценката. По-специално с оглед на посочените обстоятелства, фактите — първо, че жалбоподателите се преследват заради националната им политическа дейност, второ, че в рамките или в края на разглежданото наказателно производство те могли временно да бъдат възпрепятствани да упражняват мандата си и дори евентуално да го загубят, трето, че испанската партия VOX е предявила *actio popularis* в рамките на разглежданото наказателно производство, и четвърто, че те са били визирани от някои отрицателни публични изявления, в които по-специално се изисква да им бъдат наложени наказания, които да служат за пример — не могат да поставят под въпрос този извод. Същото се отнася и за твърденията на жалбоподателите, с които се цели да се постави под въпрос безпристрастността на съдебните органи, встъпили в рамките на разглежданото наказателно производство. Накрая, за да докажат наличието на явна грешка, допусната от Парламента в преценката на *fumus persecutionis*, жалбоподателите не могат надлежно да се позовават на събития, настъпили след обжалваните решения, като например факта, че самите те и техните съветници са били шпионирани от испанските органи и съобщението на Централната изборителна комисия от 3 ноември 2022 г.

- 187 Следователно шестото основание трябва да се отхвърли, доколкото е изведено от фактически грешки и грешки при прилагане на правото, опорочаващи преценката на Парламента за *fumus persecutionis*, както и седмото основание.

По осмото основание, изведено от нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране, доколкото Парламентът е отказал да приложи разпоредбата на член 9, параграф 7 от Правилника за дейността

- 188 Жалбоподателите твърдят, че Парламентът се е отклонил, без да посочи мотивите от своята практика, според която, когато съществува риск депутат да бъде задържан без осъдителна присъда, Парламентът или отказва да снесе имунитета, или прилага член 9, параграф 7 от Правилника за дейността.
- 189 Парламентът и Кралство Испания поддържат, че осмото основание трябва да се отхвърли по същество.
- 190 За да докажат неспазването от страна на Парламента на предходна практика да не се снесе имунитетът или да се приложи член 9, параграф 7 от Правилника за дейността в случаите, когато съществува риск един от неговите членове да бъде задържан без предварително осъждане, жалбоподателите се позовават на някои решения, приети от Парламента в областта на имунитета през периода 1984—2011 г.
- 191 От една страна обаче, жалбоподателите се позоват само на посочените решения, без да посочват по какъв начин те биха могли да установят, че към датата на обжалваните решения твърдяната практика съществува.
- 192 От друга страна, жалбоподателите не установяват по какъв начин посочените по-горе решения се отнасят до положения, сравними с техните. В това отношение следва да се констатира, че в случая исканията за снемане на имунитет имат за цел да позволят изпълнението на европейски заповеди за арест, издадени след отказа на жалбоподателите да се явят пред компетентните испански органи. По този начин те имат за цел да позволят задържането на жалбоподателите с цел предаването им на испанските органи, за да може разглежданото наказателно производство да продължи. Нито едно от посочените решения обаче не се отнася до такова положение.
- 193 Следователно осмото основание трябва да се отхвърли.

По четвъртото основание, изведено по същество от нарушение на правото на изслушване

- 194 По същество четвъртото основание се състои от две части.
- 195 С първата част жалбоподателите поддържат, че не са били изслушани по редица документи, до които не са имали достъп. Добавят, че не може да се изключи, че тези документи са имали решаващо влияние върху обжалваните решения. С втората част жалбоподателите твърдят, че председателят на Комисията по правни въпроси е възпрепятствал правото им да бъдат изслушани по време на изслушването им и че докладчикът не е присъствал на встъпителното становище на първия жалбоподател. В репликата жалбоподателите поддържат, че позицията на Парламента в писмените му изявления относно

недопустимостта на приложение 44 към жалбата, а именно становищата на жалбоподателите, представени на Комисията по правните въпроси на 15 февруари 2021 г., изглежда, доказва, че те не са били взети предвид, въпреки че са могли да повлияят на изхода от исканията за снемане на имунитет.

- 196 Парламентът и Кралство Испания оспорват тези доводи.
- 197 Според член 41, параграф 2, буква а) от Хартата правото на добра администрация включва правото на всяко лице да бъде изслушано преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него. Това право, което е част от правото на защита, е основен принцип на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2020 г., Комисия/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, т. 64 и 65 и цитираната съдебна практика). То гарантира на всяко лице преди приемането на решението, което го засяга, да има възможност надлежно да изложи своето становище относно реалността и значението на фактите и обстоятелствата, въз основа на които това решение е прието (вж. решение от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 176 и цитираната съдебна практика).
- 198 Според съдебната практика нарушението на правото на защита, и по-специално на правото на изслушване, налага отмяна на взетото в съответното производство решение само ако при липсата на това нарушение производството би довело до различен резултат. В това отношение не може да се изисква от жалбоподателя, който се позовава на нарушение на правото си на защита, да доказва, че решението на съответната институция на Съюза е щяло да има различно съдържание, а само че такава хипотеза не е напълно изключена. Преценката на този въпрос трябва да се извърши в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай фактически и правни обстоятелства (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2020 г., Комисия/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, т. 105—107 и цитираната съдебна практика).
- 199 Именно с оглед на тези принципи следва да се разгледат двете части на четвъртото основание.

– По първата част, изведена от това, че жалбоподателите не са имали достъп до три документа

- 200 Първо, жалбоподателите твърдят, че не са били изслушани във връзка с определението от 25 октомври 2018 г., на което Парламентът се е основал, за да приеме погрешно, че наказателното разследване е приключило, и което определение не се съдържа в преписката.
- 201 В това отношение следва да се припомни, че това определение не се отнася до жалбоподателите, а до другите лица, срещу които е образувано разглежданото наказателно производство, които не са отказали да се явят (вж. т. 156 по-горе).
- 202 Освен това бе прието, че не изглежда грешката или поне липсата на яснота на обжалваните решения относно точния стадий на въпросното наказателно производство да се е отразила на разглеждането на искането за снемане на имунитета (вж. т. 160 по-горе).
- 203 От това следва, че дори да се приеме, че е налице нарушение на правото на изслушване, тъй като на жалбоподателите не е била дадена възможност да изложат становищата си относно това определение, то не би могло да обоснове отмяната на обжалваните решения.

- 204 Второ, жалбоподателите изтъкват, че не са могли да вземат отношение по доводите, представени от Кралство Испания в уведомлението от 11 юни 2014 г. и 30 септември 2020 г., адресирани до Парламента относно органа, компетентен да поиска снемане на имунитета на депутат (вж. т. 81 и 82 по-горе), които не са им съобщени.
- 205 Не се оспорва обаче, че според националната съдебна практика наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) е компетентно да поиска снемане на имунитета на член на Парламента, избран за Кралство Испания (вж. т. 84 по-горе). От това следва, че жалбоподателите не са доказали, че обжалваните решения са могли да имат различно съдържание, ако те са били изслушани във връзка с посочените по-горе уведомления на Кралство Испания.
- 206 Трето, жалбоподателите твърдят, че въпреки искането им не са имали достъп до „обичайното съобщение на членовете на комисията [по правни въпроси]“, изготвено от докладчика, предвидено в съобщението на тази комисия от 10 февруари 2015 г., което представляло в резюме основните факти във връзка с всяко дело за имунитет, изготвено от докладчика, както и пълен списък на получените документи.
- 207 Парламентът обаче твърди, без това да се оспорва, че в случая не е изготвено никакво „обичайно съобщение“, тъй като то било предвидено в съобщението от 10 февруари 2015 г., заменено със Съобщение № 11/2019, в което вече не се споменава.
- 208 Четвърто, след представянето на писмената защита и приложенията към нея жалбоподателите изтъкват в репликата, че не са имали достъп до Съобщение № 1/20, тоест до придружителното писмо, изпратено на членовете на Комисията по правни въпроси относно исканията за снемане на имунитета на първия и втория жалбоподател, към което е приложен откъс от решението на Tribunal Supremo (Върховен съд) от 14 октомври 2019 г., с което са осъдени лица, срещу които се води разглежданото наказателно производство и които не са отказали да се явят.
- 209 В това отношение следва да се отбележи, че исканията за снемане на имунитета на жалбоподателите са придружени от няколко приложения, посочени в споменатите в точки 11 и 15 по-горе определения, сред които е цитираното по-горе решение на Tribunal Supremo (Върховен съд) от 14 октомври 2019 г. Не се оспорва, че жалбоподателите са имали възможност да представят становищата си по тези документи, които са част от преписката по снемане на имунитета, достъпна за жалбоподателите. Съобщение № 1/20, което е просто придружително писмо, не представя никакво съществено доказателство за тези документи, във връзка с което на жалбоподателите е трябвало да бъде дадена възможност да представят становищата си. Следователно, дори да се приеме, че Съобщение № 1/20 не е било доведено до знанието на жалбоподателите, което се оспорва от Парламента, подобно обстоятелство е без значение за изхода на обжалваните решения. Следователно доводът трябва да се отхвърли, без да е необходимо произнасяне по повдигнатото от Парламента възражение за недопустимост.
- 210 Ето защо първата част от четвъртото основание следва да се отхвърли.

– По втората част, изведена от нарушение на правото на изслушване по време на изслушването на жалбоподателите

- 211 Член 9, параграф 6, трета алинея от Правилника за дейността гласи, че председателят на Комисията по правни въпроси отправя покана до депутата, чийто имунитет е бил поискан, за изслушване и че депутатът може да се откаже от правото си да бъде изслушан. Следва също да се отбележи, че съгласно точка 20 от Съобщение № 11/2019, включена в частта „Изслушвания“, депутатът, чийто имунитет се разглежда, или този, който го представлява, може да вземе думата само по време на изслушване, което не е задължително. Той може да представи встъпително становище, което не може да надвишава 15 минути и е последвано от кратки отговори на въпросите на членовете на комисията. От друга страна, под заглавието „Време за изказване“ точка 11 от това съобщение гласи, че с оглед на ограниченото време, с което разполага Комисията по правни въпроси, за да разгледа делата за имунитет, времето за изказване е строго регламентирано от председателя. В точка 13 се уточнява също, че в случай на изслушване членовете на Комисията по правни въпроси, различни от докладчика, могат да вземат думата за кратко, за да поставят въпроси.
- 212 В случая жалбоподателите упрекуват председателя на Комисията по правни въпроси, че е следвал стриктно принципите, изложени в точка 211 по-горе, въпреки че сложността на разглежданите дела обосновавала отклонение от тях и че докладчикът не е присъствал на встъпителното становище на първия жалбоподател.
- 213 В това отношение е безспорно, че всеки от жалбоподателите е разполагал с петнадесет минути, за да представи встъпителното си становище, и че са могли да отговорят на въпроси, поставени от членовете на Комисията по правни въпроси, в съответствие с принципите, установени в Съобщение № 11/2019.
- 214 Следва също да се припомни, че жалбоподателите многократно са изпратили на Комисията по правни въпроси своите становища заедно с доказателства, които смятат за релевантни във връзка с разглеждането на исканията за снемане на имунитет. Следователно по този начин също са могли да упражнят правото си на изслушване, като изложат позицията си в хода на производството. В това отношение не е доказано и от становището на Парламента относно формалното представяне на приложение А 44, съдържащо становищата, представени на 15 февруари 2021 г. от жалбоподателите на членовете на Комисията по правни въпроси, и неговите приложения, не следва, че комисията не е взела предвид това приложение, преди да приеме обжалваните решения.
- 215 Що се отнася до обстоятелството, че докладчикът не е присъствал физически, когато първият жалбоподател е представил встъпителното си становище на заседанието на Комисията по правни въпроси от 14 януари 2021 г., не е уточнено по какъв начин подобен факт би противоречал на вътрешните правила на Парламента или би накърнил правото на изслушване. Впрочем Парламентът посочва, без това да се оспорва, че докладчикът е присъствал от разстояние в началото на това заседание, докато технически проблем не води до физическото му участие в него.
- 216 От това следва, че втората част от основанието трябва да се отхвърли като неоснователна.
- 217 Следователно жалбоподателите нямат основание да твърдят, че е нарушено правото им на изслушване. Във всички случаи и като последица от това следва да се отхвърли и оплакването, изведено от нарушаването на правото на достъп до документи и на правото

на ефективна съдебна защита, което при липсата на каквито и да било доводи от страна на жалбоподателите в това отношение се основава изключително на твърдяното нарушение на правото на изслушване.

218 Следователно четвъртото основание трябва да се отхвърли.

По третото основание, изведено от нарушение на принципа на безпристрастност

219 Третото основание почива на твърдяно нарушение на принципа на безпристрастност, предвиден в член 41, параграф 1 от Хартата, от което произтича и нарушение на член 15 ДФЕС, както и на член 39, параграф 2 и на членове 47 и 48 от Хартата. Третото основание се състои от четири части, изведени, първата — от нередността да се определи един-единствен докладчик по три дела за имунитет, втората — от липсата на безпристрастност на докладчика, и третата — от липсата на безпристрастност на председателя на Комисията по правни въпроси. С четвъртата част жалбоподателите твърдят, че провеждането на работите на тази комисия при закрити врати възпрепятства възможността им да докажат влиянието на пристрастността на докладчика и на председателя на посочената комисия върху обжалваните решения.

220 Парламентът, подкрепян от Кралство Испания, оспорва тези доводи.

221 В началото, на първо място, следва да се припомни, че институциите, органите, службите и агенциите на Съюза са длъжни да спазват основните права, гарантирани в правото на Съюза, сред които е и правото на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата.

222 Член 41, параграф 1 от Хартата гласи по-специално, че всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно и справедливо. Това право е проявление на общ принцип на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 20 декември 2017 г., Испания/Съвет, C-521/15, EU:C:2017:982, т. 88 и 89). Изискването за безпристрастност, с което са обвързани институциите, органите, службите и агенциите при изпълнението на техните задачи, е предвидено да гарантира равното третиране, което е в основата на Съюза (вж. решение от 27 март 2019 г., August Wolff и Remedia/Комисия, C-680/16 P, EU:C:2019:257, т. 26 и цитираната съдебна практика).

223 Цел на това изискване е по-специално да се избягват случаите на конфликти на интереси по отношение на длъжностните лица и други служители, действащи от името на тези институции, органи, служби и агенции. Предвид ключовото значение на гаранцията за независимост и почтеност по отношение както на вътрешното функциониране, така и на външния имидж на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, изискването за безпристрастност обхваща всички случаи, в които служителят или длъжностното лице, което следва да се произнесе по дадена преписка, трябва разумно да разбира, че е възможно трети лица да смятат, че е засегната неговата независимост в тази област (вж. решение от 27 март 2019 г., August Wolff и Remedia/Комисия, C-680/16 P, EU:C:2019:257, т. 26 и цитираната съдебна практика).

- 224 Подобно изискване за безпристрастност се налага и по отношение на членовете на Парламента, които участват в приемането на решения, свързани с административните функции на Парламента (вж. в този смисъл решения от 7 ноември 2019 г., ADDE/Парламент, T-48/17, EU:T:2019:780, т. 61, и от 12 октомври 2022 г., Vasallo Andrés/Парламент, T-496/21, непубликувано, EU:T:2022:628, т. 20—24).
- 225 Относно решенията от политическо естество, с които Парламентът се произнася по искане за снемане на имунитет (вж. т. 112 по-горе), следва да се припомни, че те са от естество да изменят съществено индивидуалното правно положение на съответния депутат, като премахнат защитата, която му предоставя този имунитет, и че в това отношение могат да бъдат предмет на обжалване. В този контекст и както отбелязва заместник-председателят на Съда в определение от 24 май 2022 г., Puigdemont i Casamajó и др./Парламент и Испания (C-629/21 P (R), EU:C:2022:413, т. 192), производството, което може да доведе до приемането на такова решение, непременно трябва да бъде съпътствано от достатъчни индивидуални гаранции.
- 226 Така Парламентът е въвел фаза на проучване на искането за снемане на имунитет, поверена на компетентната комисия, в случая Комисията по правни въпроси, която отговаря за изготвянето на проекта за решение, което да се гласува в пленарно заседание. В рамките на тази фаза на проучване на искането за снемане на имунитет следва да се констатира съгласно вътрешните правила на Парламента, че засегнатият депутат се ползва от правата, предвидени в член 41, параграф 2 от Хартата, а именно правото на изслушване, правото на достъп до неговата преписка и задължението на Парламента да мотивира решението си. В хода на тази фаза засегнатият депутат трябва да се ползва и от правото, предвидено в член 41, параграф 1 от Хартата, засягащите го въпроси да бъдат разглеждани безпристрастно и справедливо, както приема Парламентът в писмените си изявления и в съдебното заседание. Това изискване за безпристрастност обаче трябва задължително да отчита факта, че депутатите, членове на посочената комисия, по дефиниция не са политически неутрални, което ги отличава от длъжностните лица и служителите, действащи от името на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза.
- 227 На второ място, изискването за безпристрастност обхваща, от една страна, субективната безпристрастност, в смисъл че нито един от членовете на съответната институция, натоварен с делото, не трябва да проявява пристрастие или лична предубеденост, и от друга страна, обективната безпристрастност, в смисъл че институцията трябва да осигурява достатъчно гаранции, за да е изключено в този смисъл всяко основателно съмнение (вж. в този смисъл решение от 25 февруари 2021 г., Dalli/Комисия, C-615/19 P, EU:C:2021:133, т. 112 и цитираната съдебна практика).
- 228 Третото основание следва да бъде анализирано именно с оглед на тези съображения.

– По първата част от третото основание, изведена от определянето на един-единствен докладчик по трите дела

- 229 С първата част жалбоподателите твърдят, че Парламентът е определил тайно и без мотиви един-единствен докладчик, който да разгледа трите искания за снемане на имунитет в нарушение на точки 6 и 8 от Съобщение № 11/2019. Според тях неспазването на това съществено процесуално изискване представлява нарушение на правото им, гарантирано от член 41, параграф 1 от Хартата, засягащите ги въпроси да бъдат разглеждани безпристрастно и справедливо.

- 230 В това отношение следва да се припомни, че член 9 от Правилника за дейността, озаглавен „Процедури, свързани с имунитета“, предвижда, че исканията за снемане на имунитет, ако са обявени в пленарно заседание, се отнасят за разглеждане в компетентната комисия, която прави предложение за мотивирано решение, след като на съответния депутат бъде предоставено право да бъде изслушан, и ако е необходимо, поиска информация и разяснения от заинтересования орган. Член 9, параграф 11 предвижда също, че комисията трябва да разглежда въпросите, свързани с имунитетите, при най-голяма степен на поверителност. По останалите въпроси компетентната комисия определя реда и условията за прилагане на член 9 по силата на параграф 13 от този член, а следователно и процедурата, която трябва да се следва при изготвянето на предложението за решение, което да бъде внесено в пленарно заседание на Парламента.
- 231 В този контекст Комисията по правни въпроси приема Съобщение № 11/2019, което установява правила за поведение, поясняващи практиката, която тя възнамерява да следва при разглеждането на исканията за снемане на имунитет (решение от 1 декември 2021 г., Jalkh/Парламент, T-230/21, непубликувано, EU:T:2021:848, т. 44, вж. също по аналогия решение от 12 февруари 2020 г., Bilde/Парламент, T-248/19, непубликувано, EU:T:2020:46, т. 24).
- 232 Точка 6 от Съобщение № 11/2019 предвижда, че компетентната комисия определя докладчик за „всяко искане за снемане на имунитет“. Съгласно точка 7 от това съобщение всяка политическа група определя депутат, който действа като постоянен докладчик по въпросите за имунитета и изпълнява функциите на координатор, „за да гарантира, че делата относно имунитетите ще се разгледат от опитни депутати“. Точка 8 от същото съобщение гласи, че по всяко дело за имунитет функцията на докладчик е предмет на ротация при условията на равнопоставеност между политическите групи, като докладчикът обаче не може да принадлежи към една и съща политическа група, нито да е бил избран в същата държава членка като депутата, чийто имунитет се оспорва.
- 233 От това следва, както бе потвърдено в съдебното заседание, че всяка политическа група на Парламента определя един постоянен докладчик по делата за имунитета измежду членовете си, заседаващи в Комисията по правни въпроси. Тъй като в рамките на законодателния период 2019—2024 г. Парламентът има седем политически групи, седем депутати са били определени да изпълняват задълженията на докладчик по делата за имунитет. Комисията по правни въпроси поверява всяко искане за снемане на имунитет на един от тези докладчици съгласно система за ротация, установена при условията на равнопоставеност между политическите групи, от която по принцип се допуска отклонение само ако докладчикът на съответната група си направи отвод, в който случай делото е поверено на определения от следващата политическа група докладчик.
- 234 В случая, най-напред следва да се отбележи, че според жалбоподателите определянето на един-единствен докладчик, който да разгледа трите искания за снемане на имунитет, за което те твърдят, че не спазва точки 6 и 8 от Съобщение № 11/2019, нарушавало правото им, гарантирано от член 41, параграф 1 от Хартата, да бъдат разглеждани засягащите ги въпроси безпристрастно и справедливо. С изключение обаче на въпроса за безпристрастността на определения докладчик, който ще бъде разгледан в рамките на втората част на основанието, те не представят никакви доказателства, за да се установи по какъв начин твърдяното нарушение на въпросните точки от Съобщение № 11/2019 може да представлява нарушение на това право.

- 235 По-нататък, що се отнася до твърдяното неспазване на точка 6 от Съобщение № 11/2019, следва да се отбележи, че за всяко искане за снемане на имунитет е определен докладчик, безспорно един и същ. По този начин принципът, съдържащ се в посочената точка, е спазен.
- 236 Що се отнася до принципа на ротация при равнопоставени условия на функцията докладчик, съдържащ се в точка 8 от Съобщение № 11/2019, той не може да се тълкува в смисъл, че възпрепятства определянето на един-единствен докладчик за разглеждане на няколко свързани дела за имунитет, когато, както в настоящия случай, исканията за снемане на имунитет се отнасят до депутати, срещу които е образувано едно и също наказателно производство.
- 237 Освен това, дори да се приеме, че точка 8 от Съобщение № 11/2019 е била нарушена, следва да се припомни, че измежду разпоредбите, които уреждат вътрешните процедури на дадена институция, следва да се прави разлика между тези, чието нарушение не може да бъде изтъкнато от физическите и юридическите лица, тъй като се отнасят само до условията за вътрешно функциониране на съответната институция, които не са в състояние да засегнат правното им положение, и разпоредбите, чието нарушение, обратно на това, може да се изтъкне, при положение че установяват права и съставляват фактор за правната сигурност за тези лица (вж. решение от 28 ноември 2019 г., Portigon/ЕСП, T-365/16, EU:T:2019:824, т. 135 и цитираната съдебна практика, вж. също в този смисъл решения от 7 май 1991 г., Nakajima/Съвет, C-69/89, EU:C:1991:186, т. 49 и 50, и от 17 януари 2013 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23, т. 132). Посочената точка 8 обаче нито закрепва право в полза на тези депутати, нито се явява фактор за правната сигурност за последните. Всъщност тя цели да организира вътрешното функциониране на Парламента, като осигури равно третиране на политическите групи в него. Следователно става въпрос за чисто вътрешна организационна мярка, чието нарушение не може да засегне законосъобразността на обжалваните решения.
- 238 Ето защо първата част от третото основание следва да се отхвърли.

– По втората част от третото основание, изведена от липсата на безпристрастност на докладчика

- 239 С втората част жалбоподателите поддържат, че Парламентът е нарушил съществено процесуално изискване, като е определил абсолютно пристрастен докладчик. Всъщност докладчикът бил член на същата политическа група в Парламента като тази, към която принадлежат избраните за Кралство Испания депутати от испанската политическа партия VOX, а именно групата на европейските консерватори и реформисти (ЕКР). Партия VOX обаче, заедно с Ministerio fiscal (Прокуратурата) и Abogado del Estado (Държавна правна служба), е образувала наказателното производство срещу жалбоподателите, във връзка с което е поискано снемане на имунитета им. Тази партия очевидно проявявала особена неприязън срещу жалбоподателите. Последните добавят, че докладчикът е изразил своето пристрастие преди и след приемането на обжалваните решения. Така той организирал и председателствал в Парламента заседание с тази испанска партия, в хода на което са се казали явно враждебни за тях неща. Тази липса на безпристрастност се потвърждавала от изявленията на докладчика след приемането на обжалваните решения и от реакциите на испанската партия VOX. Жалбоподателите се позовават и на приятелските връзки между докладчика и членовете на партия VOX.

- 240 В съдебното заседание жалбоподателите уточняват, че основно поставят под въпрос субективната безпристрастност на докладчика, като същевременно отбелязват, че представените доказателства установяват най-малкото неизпълнение на задължението за обективна безпристрастност.
- 241 В началото не се оспорва, че докладчикът, натоварен с искането за снемане на имунитета на първия жалбоподател, е бил определен в съответствие с ротацията, установена между политическите групи. Жалбоподателите обаче твърдят, че този докладчик, който е натоварен и с разглеждането на исканията за снемане на имунитета на втория и третия жалбоподател, е трябвало да си направи отвод или кандидатурата му за докладчик да бъде отхвърлена предвид липсата му на безпристрастност.
- 242 В това отношение, първо, следва да се припомни политическият характер на решенията, с които Парламентът се произнася по искане за снемане на имунитет (вж. т. 225 по-горе).
- 243 Следва също да се отбележи, че фазата на проучване на искането за снемане на имунитет се провежда от парламентарна комисия, т.е. политически орган, чийто състав съгласно член 209 от Правилника за дейността има за цел да отрази многообразието, съществуващо в Парламента, като разпределението на местата е, доколкото е възможно, пропорционално на представителството на политическите групи в Парламента. Както бе посочено в точка 231 по-горе, посочената комисия определя докладчик сред членовете ѝ съгласно система на ротация при равнопоставени условия между политическите групи. От това следва, че ако мисията на докладчик е възложена на депутат от определена политическа група, този депутат действа в рамките на комисия, чийто състав отразява баланса на политическите групи в Парламента.
- 244 В този контекст безпристрастността на депутат, който се изказва по време на тази фаза на проучване, какъвто е докладчикът, по принцип не може да се преценява с оглед на политическата му идеология, нито в светлината на сравнението между неговата политическа идеология и тази на депутата, за когото се отнася искането за снемане на имунитет. По-специално принадлежността на докладчика към национална политическа партия или политическа група, създадена в рамките на Парламента, независимо от техните ценности и идеи, и дори да се приеме, че те могат да разкрият а priori неблагоприятна чувствителност към положението на депутата, за когото се отнася искането за снемане на имунитета, по принцип е без значение за преценката безпристрастен ли е докладчикът. В това отношение вече е постановено, че разликата в политическата идеология между докладчика и депутата, за когото се отнася искането за снемане на имунитета, сама по себе си не може да засегне процедурата по приемане на обжалваното решение (решение от 1 декември 2021 г., Jalkh/Парламент, T-230/21, непубликувано, EU:T:2021:848, т. 46).
- 245 От това следва, че в случая принадлежността на докладчика към европейската политическа група на европейските консерватори и реформисти по принцип е без значение за преценката безпристрастен ли е той.
- 246 Несъмнено тази политическа група включва и депутатите от политическа партия VOX, която, както отбелязва заместник-председателят на Съда в определение от 24 май 2022 г., Puigdemont i Casamajó и др./Парламент и Испания (C-629/21 P (R), EU:C:2022:413, т. 202), е поставена в много особено положение по отношение на жалбоподателите, тъй като е в основата на разглежданото наказателно производство. Това особено положение обаче се отнася до депутатите, членове на политическата партия VOX, и по принцип не може да

обхване всички членове на политическата група на европейските консерватори и реформатори само поради това че, след като са част от една и съща група, те споделят политически афинитет.

- 247 Второ, жалбоподателите поддържат, че докладчикът председателствал среща на политическа партия VOX в Парламента, на която поддържал лозунга „Puigdemont в затвора“.
- 248 В началото следва да се констатира, че краткото изложение на това оплакване се съдържа в жалбата и е подкрепено с доказателство, съдържащо се в определени приложения, а именно линк към видеоклип. Поради това в приложение на цитираната в точка 34 по-горе съдебна практика следва да се отхвърли възражението за недопустимост, повдигнато от Парламента в това отношение.
- 249 По-нататък, безспорно е, че в рамките на функциите си на член на Парламента докладчикът е организирал и участвал в събитие, проведено на 6 март 2019 г. в рамките на Парламента, състоящо се в изказване на генералния секретар на политическа партия VOX на тема „Cataluña es España“ (Каталуня е Испания). Последният приключва речта си с изрази „Viva España, viva Europa y Puigdemont a prisión“ (Да живее Испания, да живее Европа и Puigdemont в затвора).
- 250 От една страна, безспорно е, че по време на това събитие докладчикът не се е изразил устно. Всъщност от записа на това събитие става ясно, че макар докладчикът да е присъствал на масата на ораторите заедно с генералния секретар на партия VOX и на двама други членове на Парламента, само генералният секретар на посочената партия се е изказал устно.
- 251 От друга страна, организирането на такова събитие може да се смята за проява на подкрепа от страна на докладчика за идеите, защитавани от посочената политическа партия, по-специално с оглед темата на събитието, политическото положение в Каталуня, както и за противопоставянето му на политическите идеи на жалбоподателите. Макар действително деянията, в които са обвинени жалбоподателите в рамките на разглежданото наказателно производство, да са свързани с политическото положение в Каталуня, доколкото се отнасят до приемането на законите, посочени в точка 2 по-горе, и до провеждането на посочения в същата точка референдум за самоопределение, проявяването от депутата, бъдещ докладчик по делата за снемане на имунитета на жалбоподателите, на позицията му относно това положение, не е достатъчно поради изложенияте в точки 244 и 246 по-горе съображения, за да се приеме, че е накърнен принципът на безпристрастност. Следва да се добави, както бе констатирано в точка 141 по-горе, че въпросите дали деянията, в които са обвинени жалбоподателите, са установени, дали тези деяния обосновават или не наказателно преследване срещу тях и дали разпоредбите на националното право, с които се въвеждат престъпленията, във връзка с които са преследвани жалбоподателите, са били подходящи, са различни от въпроса да се определи дали условията за снемане на парламентарния имунитет по силата на член 9 от Протокол № 7 са били изпълнени към момента на отправяне на искането за това. Този последен въпрос обаче е единственият, разгледан от докладчика.
- 252 Трето, в репликата жалбоподателите изтъкват някои факти, настъпили след обжалваните решения, които свидетелстват за липсата на безпристрастност на докладчика.

- 253 Най-напред следва да се припомни, че съгласно член 85, параграф 1 от Процедурния правилник доказателствата се представят и доказателствените искания се правят при първата размяна на писмени изявления. В член 85, параграф 2 от Процедурния правилник се уточнява, че главните страни могат да представят доказателства и да правят доказателствени искания в подкрепа на своите доводи и с репликата и дубликата, при условие че късното им представяне бъде мотивирано.
- 254 Доколкото жалбоподателите се позовават на интервю на докладчика в български вестник, с дата деня след приемането на обжалваните решения, тоест преди подаването на жалбата, следва да се отбележи, че този документ е представен в репликата, без жалбоподателите да обосновават късното му представяне. Ето защо това доказателство следва да се отхвърли като недопустимо, каквото е и искането на Парламента.
- 255 От друга страна, различните реакции на политическа партия VOX, изразени след приемането на обжалваните решения и подаването на жалбата, по-специално проявите на удовлетворение по отношение на изготвения от докладчика доклад, не могат да докажат липсата на безпристрастност на докладчика. Същото се отнася и за твърдяното от жалбоподателите обстоятелство, че на докладчика е наложена административна санкция за поведението му в пленарната зала за деяния, които нямат връзка с настоящото дело.
- 256 Четвърто, жалбоподателите не поддържат, че докладчикът е бил в конфликт на интереси, който съгласно член 3, параграф 1 от приложение I към Правилника за дейността е налице, „когато член на ЕП има личен интерес, който би могъл неправомерно да повлияе на изпълнението на неговите функции като член на ЕП“. По-общо жалбоподателите не изтъкват никакъв личен интерес на докладчика, който да може да засегне неговата безпристрастност при изпълнението на функциите му. Освен това жалбоподателите не посочват никакво изявление на докладчика, от което да става ясно, че той е подходил с лична предубеденост, отделима от политическата му идеология.
- 257 От това следва, че втората част от третото основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

– По третата част от третото основание, изведена от липса на безпристрастност на председателя на Комисията по правни въпроси

- 258 Жалбоподателите твърдят, че председателят на Комисията по правни въпроси не е предоставил никаква гаранция за безпристрастност поради причините, посочени в становищата, които те са изпратили на тази комисия и които се съдържат в приложение към жалбата. Те уточняват по-специално, че последният и националната политическа партия, към която принадлежи, са проявили яростна враждебност спрямо тях, прокарвайки стратегия, целяща да им попречи да заемат местата си в Парламента.
- 259 В това отношение от съображенията, изложени в точки 33—37 по-горе, следва, че доводите относно липсата на безпристрастност на председателя на Комисията по правни въпроси, които са изложени само в приложенията към жалбата, без да са изрично посочени в нея, следва да се отхвърлят като недопустими. Такъв е случаят с довода, свързан с испанското му гражданство. Такъв е случаят и с някои доводи, свързани с твърдяното му поведение, както изтъква Парламентът.

- 260 За разлика от това, следва да се отхвърли възражението за недопустимост на Парламента, доколкото то е насочено срещу посочения в точка 145 от жалбата довод, изведен от твърдяната враждебност на председателя на Комисията по правни въпроси, произтичаща от стратегията, водена с цел да се попречи на жалбоподателите да заемат местата си в Парламента.
- 261 Този довод обаче трябва да бъде отхвърлен. Всъщност от материалите по преписката става ясно, че твърдените инициативи с цел да се попречи на жалбоподателите да заемат местата си в Парламента, произхождат не от председателя на Комисията по правни въпроси, а от националната политическа партия, към която той принадлежи, която обаче не е тази, предявила *actio popularis* в разглежданото наказателно производство. От точка 244 по-горе обаче следва, че безпристрастността на председателя на Комисията по правни въпроси по принцип не може да се преценява с оглед на политическата му идеология, и по-специално с оглед на принадлежността му към национална политическа партия.
- 262 Следователно третата част от третото основание трябва да се отхвърли. Доколкото твърденията за пристрастност, отправени срещу докладчика и председателя на Комисията по правни въпроси са отхвърлени, не е необходимо да се преценява четвъртата част, свързана с пречката, която представлявала поверителният характер на работата на тази комисия, за да се докаже въздействието на твърдяната им пристрастност върху обжалваните решения.
- 263 От всичко изложено по-горе следва, че жалбата трябва да се отхвърли, без да е необходимо да се предприемат поисканите от жалбоподателите процесуално-организационни действия и действия по събиране на доказателства.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

- 264 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 21 март 2023 г., жалбоподателите искат възобновяване на устната фаза на производството на основание член 113, параграф 2, буква в) от Процедурния правилник.
- 265 По силата на член 113, параграф 2, буква в) от Процедурния правилник Общият съд може да постанови възобновяване на устната фаза на производството, когато главна страна е поискала това въз основа на факти от решаващо значение за решението, които тя не е могла да посочи преди приключването на устната фаза на производството.
- 266 Жалбоподателите изтъкват факти, настъпили след приключване на устната фаза на производството, които според тях имат решаващо значение, от една страна, за правния им интерес, и от друга страна, за основателността на обжалваните решения.
- 267 По-конкретно, първо, жалбоподателите се позовават на влизането в сила на 12 януари 2023 г. на Ley Orgánica 14/2022 (Устройствен закон 14/2022) от 22 декември 2022 г. (BOE, бр. 307 от 23 декември 2022 г., стр. 1), който изменя Наказателния кодекс, по-специално като премахва престъплението „бунт против дейността на държавата“, за което са преследвани, и като изменя престъплението „присвояване на обществени средства“ на първия и втория жалбоподател. Второ, те се позовават на определението от 12 януари 2023 г., с което съдия-следователят от наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) отменя по-специално издадените срещу тях европейски заповеди за арест от 14 октомври и 4 ноември 2019 г. Трето, жалбоподателите изтъкват определението на Corte

d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (Апелативен съд Каляри, отделение на Сасари, Италия) от 9 март 2023 г., с което този съд отменя европейската заповед за арест срещу първия жалбоподател и вследствие на това обявява, че процедурата за изпълнение на тази заповед е прекратена. Четвърто, жалбоподателите се позовават на решение от 29 ноември 2022 г., с което Tribunal Constitucional (Конституционен съд) отхвърля жалбата („recurso de amparo“), подадена от първия и втория жалбоподател срещу определението на съдия-следователя от наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) от 10 януари 2020 г., с което се иска Парламентът да снесе имунитета им.

- 268 На първо място, що се отнася до запазването на правния им интерес, жалбоподателите изтъкват, че обжалваните решения вече не могат да произвеждат правно действие, тъй като, от една страна, целят само да позволят изпълнението на европейски заповеди за арест, които са били отменени, а от друга страна, отнемат имунитета им по наказателно производство за предполагаемото престъпление „бунт против дейността на държавата“, което вече не се съдържа в Наказателния кодекс, и за предполагаемото престъпление „присвояване на обществени средства“, което е съществено изменено в този кодекс. Жалбоподателите обаче поддържат, че предвид породените от обжалваните решения последици те запазват правния си интерес, най-малкото с перспектива за обезщетение. В това отношение те поддържат, че отменителното съдебно решение би могло да представлява форма на поправяне на вредите. Те изтъкват и опасността от повторно допускане на незаконосъобразността, засягаща обжалваните решения, тъй като съдия-следователят от наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) възнамерявал да издаде нови европейски заповеди за арест.
- 269 В това отношение Общият съд констатира, че жалбоподателите искат възобновяване на устната фаза на производството, за да позволят обсъждане при условията на състезателност по въпроса за отпадане на правния им интерес, като същевременно изтъкват, че той продължава да съществува въпреки твърдяната отмяна на обжалваните решения. От друга страна, нито Парламентът, нито Кралство Испания са сезирали Общия съд с искане да се установи, че липсва основание за произнасяне по същество, въпреки че такова искане може да бъде подадено във всеки момент от производството (определение от 25 октомври 2019 г., Le Pen/Парламент, T-211/19, непубликувано, EU:T:2019:776, т. 14). В този контекст и с оглед на обстоятелствата по случая Общият съд смята, че представените от жалбоподателите доказателства относно правния им интерес не са от решаващо значение за решението на Общия съд по смисъла на член 113, параграф 2, буква в) от Процедурния правилник.
- 270 На второ място, следва да се отбележи, че новите факти, на които се позовават жалбоподателите, също не са от решаващо значение по съществото на жалбата.
- 271 Всъщност, доколкото законосъобразността на акт на Съюза трябва да се преценява с оглед на фактическите и правните обстоятелства, които съществуват към датата на приемане на акта (вж. решения от 18 юли 2013 г., Schindler Holding и др./Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 31 и цитираната съдебна практика, и от 3 септември 2015 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Комисия, C-398/13 P, EU:C:2015:535, т. 22 и цитираната съдебна практика), при положение че, когато се произнася по искане за снемане на имунитет, Парламентът не може да преценява дали разпоредбите на националното право, с които се установява твърдяното престъпление, са подходящи (вж. т. 180 по-горе), изменението на Наказателния кодекс след приемането на обжалваните решения е без значение за разглеждането на тяхната законосъобразност. Същото важи, от една страна, за

определението на съдия-следователя от Tribunal Supremo (Върховен съд) от 12 януари 2023 г., чийто окончателен характер впрочем не е установен, тъй като с него се цели да се изведат последиците от изменението на посочения наказателен кодекс, и от друга страна, за определението на Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (Апелативен съд Каляри, отделение на Сасари) от 9 март 2023 г., с което самата юрисдикция по същество извежда последиците от отмяната с посоченото по-горе определение от 12 януари 2023 г. на европейската заповед за арест по отношение на първия жалбоподател.

272 Що се отнася до решението от 29 ноември 2022 г. на Tribunal Constitucional (Конституционен съд), по същество жалбоподателите твърдят, че то подкрепя доводите, които вече са изложили в подкрепа на второто основание във връзка с решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023). Следователно не може да се приеме, че това решение на Tribunal Constitucional (Конституционен съд) е от решаващо значение за решението на Общия съд. При всички положения обстоятелството, че във въпросното решение Tribunal Constitucional (Конституционен съд) е посочил, че в рамките на настоящата жалба Общият съд следва да се произнесе по законосъобразността на обжалваните решения, не може да обезсили извода, изложен в точка 88 по-горе, че Парламентът не е бил длъжен да преценява съответствието с правото на Съюза на испанската съдебна практика относно органа, компетентен да поиска снемане на имунитета на европейски депутат, избран за Кралство Испания.

273 Ето защо искането на жалбоподателите за възобновяване на устната фаза на производството трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

274 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски, както и тези на Парламента по настоящото дело и по дела T-272/21 R и T-272/21 R II в съответствие с искането на Парламента.

275 В приложение на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник Кралство Испания понася направените от него съдебни разноски, включително тези по дело T-272/21 R II.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда г-н Carles Puigdemont i Casamajó, г-н Antoni Comín i Oliveres и г-жа Clara Ponsatí i Obiols да понесат направените от тях съдебни разноси, както и тези на Европейския парламент, включително възникналите в рамките на дела T-272/21 R и T-272/21 R II.
- 3) Кралство Испания понася направените от него съдебни разноси, включително възникналите в рамките на дело T-272/21 R II.

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Schwarcz

Norkus

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 юли 2023 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелствата по спора	2
Искания на страните	4
От правна страна	4
По допустимостта на препратките към приложенията	5
По същество	7
Правна уредба	7
– Правото на Съюза	7
– Испанското право	9
По първото основание, изведено от недостатъчни мотиви на обжалваните решения ..	10
По второто основание, изведено от липсата на компетентност на националния орган, издал и изпратил на Парламента исканията за снемане на имунитета на жалбоподателите	14
По петото основание, изведено от нарушение на принципите на правна сигурност и на лоялно сътрудничество, на правото на ефективна съдебна защита и на правото на защита поради липсата на яснота на обжалваните решения	17
– По първото оплакване, изведено от липсата на яснота на обжалваните решения по отношение на процедурите, до които се отнася снемането на имунитета	18
– По второто оплакване, изведено от липсата на яснота на обжалваните решения относно естеството на мерките, които могат да бъдат приети при изпълнението на европейските заповеди за арест	19
По шестото основание, доколкото е изведено от нарушение на член 343 ДФЕС, член 9 от Протокол № 7 и член 5, параграф 2 от Правилника за дейността, както и на някои основни права на жалбоподателите	21
– По твърдяното нарушение на разпоредбите на член 343 ДФЕС, член 9 от Протокол № 7 и член 5, параграф 2 от Правилника за дейността	23
– По незаконната намеса в основните права на жалбоподателите	25
По шестото основание, доколкото е изведено от фактически грешки и грешки при прилагане на правото, опорочаващи разглеждането от Парламента на <i>fumus persecutionis</i> , и по седмото основание, изведено от нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране и от явни грешки, допуснати от Парламента в преценката му за <i>fumus persecutionis</i>	27
– По твърдените грешки при прилагане на правото и фактически грешки, опорочаващи разглеждането от Парламента на <i>fumus persecutionis</i>	27

– По твърдяното нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране	30
– По твърдените явни грешки в преценката на <i>fumus persecutionis</i>	32
По осмото основание, изведено от нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране, доколкото Парламентът е отказал да приложи разпоредбата на член 9, параграф 7 от Правилника за дейността	35
По четвъртото основание, изведено по същество от нарушение на правото на изслушване	35
– По първата част, изведена от това, че жалбоподателите не са имали достъп до три документа	36
– По втората част, изведена от нарушение на правото на изслушване по време на изслушването на жалбоподателите	38
По третото основание, изведено от нарушение на принципа на непристрастност	39
– По първата част от третото основание, изведена от определянето на един-единствен докладчик по трите дела	40
– По втората част от третото основание, изведена от липсата на непристрастност на докладчика	42
– По третата част от третото основание, изведена от липса на непристрастност на председателя на Комисията по правни въпроси	45
По искането за възобновяване на устната фаза на производството	46
По съдебните разноски	48